

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd Raffles
De groote Onbekende.

No. 483

De verdwenen Beurskoning

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE VERDWENEN BEURSKONING.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Raffles komt te
New-York aan.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het kon omstreeks twee uur in den middag zijn geweest, toen er een gewone huurauto stilstond voor de marmeren vestibule van het Astor Hotel, aan de Broadway te New-York, zeker een van de duurste en best ingerichte hotels ter wereld en weelderig zonder weerga.

Er stapten drie mannen uit, waarvan er een, reusachtig gebouwd en in een eenvoudige, maar smaakvolle chauffeursuniform, naast den bestuurder op de voorbank had gezeten.

De beide anderen droegen goed gemaakte kleederen en zij zagen er uit als rijke touristen, of ook wel als zakenlieden, die naar New-York waren gekomen om een of andere reusachtige bestelling af te sluiten.

In ieder geval scheen het groote, machtige hotel met zijn marmer en zijn verguldsel, zijn portier, die er uitzag als een gepensionneerd generaal en zijn dikke Smyrna tapijten, hen niet af te schrikken of te intimideeren.

Terwijl de reus in de chauffeursuniform den bestuurder betaalde, gingen de beide heeren, die binnen in het voertuig hadden gezeten, de enkele treden van het groote terras op en traden de vestibule binnen, een ware zaal, met de plaats van den zoogenaamden „chief clerk", dat is de man die het vreemdelingenregister bijhoudt en de kamers aanwijst, aan de rechterzijde.

Deze heer met een indrukwekkende gestalte troonde achter een soort lange toonbank, waarachter nog een tweede persoon had plaats genomen, weinig minder deftig en waarop eenige reusachtige registers lagen, geflankeerd door een telefoontoestel.

Achter de beide beambten was een groot schakelbord en daarnaast hing een zeer groot rek vol sleutels, ieder met hun cijfer.

Er hingen vijftig sleutels op een rij — en van die rijen waren er zestien, want het Astor Hotel beschikt over 800 kamers, of liever gezegd

appartementen, waarvan er sommigen een suite van drie ineenlopende vertrekken bevatten.

Deze zijn bestemd voor de zeer rijke lieden, die somtijds geruimen tijd achtereen in het hotel wonen — meestal vreemdelingen, maar somtijds ook bewoners van New-York zelf.

De twee pas aangekomenen staken de vestibule schuins over, waarin zich op dat oogenblik slechts weinig bezoekers ophielden, daar de lunchtijd nog niet voorbij was, richtten hunne schreden naar den chieft clerk en vroegen hem om twee kamers, naast elkaar gelegen en met een tusschendeur.

De deftige heer kende het hotel blijkbaar op een prikje en wist vrij nauwkeurig wie er op dat oogenblik vertoefden, en waar, en hij behoefde zijn dik register niet eens op te slaan om dadelijk te zeggen :

— Driehonderdveertien — appartement van twee kamers. In een er van zullen wij een bed laten bijplaatsen. Zes dollars per dag en per stuk, ontbijt inbegrepen. Hier is het register.

Dat alles was kort afgebeten gezegd, door iemand die niet zeer veel tijd te verliezen had, en ook gewend was, niet meer te spreken dan volstrekt noodzakelijk moest worden geacht.

De twee heeren schreven hun namen in het groote register, nadat reeds een liftboy zich van hun lichte bagage had meester gemaakt, kregen de sleutels en volgden den knaap naar de groote lift, die gemakkelijk 20 personen tegelijk kon vervoeren en op drukke uren onophoudelijk met groote snelheid op en neder suisde.

Hun kamers bleken op de derde verdieping te liggen en een oogenblik daarna waren zij reeds geïnstalleerd.

— Groote bagage, mijnheer? vroeg de kellner, die tot het étagepersoneel behoorde en die zooveel was binnengetroten.

— Die zal pas later komen, vriend! antwoordde een der beide reizigers, een lang en krachtig gebouwd man met doordringende grijze oogen en scherp geteekende, fraaie trekken.

— Uw chauffeur?

— Ik wensch dat hij in het hotel zelf logeert en niet in de bedienendaafdeeling. Laat hem een kamer in het hoofdgebouw geven!

De kellner boog en verliet het vertrek.

De twee mannen bleven alleen en keken el-

kander een oogenblik zwijgend en glimlachend aan.

Toen zeide de man met de grijze oogen tot den jongeren met de blauwe, lachende :

— Wij mogen zeggen dat het hoog tijd werd, Brand!

— Meer dan tijd! bevestigde de jonge man veelbeteekenend. Na een reis van bijna een maand door het barre Noorden, door sneeuw en ijs, nu eens met de hondenslede, dan weder te paard, zal een weinig rust ons goed doen!

— O, wat dat betreft, Brand — van rust zal niet veel komen, moet ik vreezen! Daarvoor hebben wij overigens de reis naar New-York niet gemaakt. Wij zijn hier gekomen om de bende van het Kwade Oog te bestrijden en dat zal ik ook doen, of mijn naam is geen John Raffles!

Hij had zijn stem tot een zeer zacht gefluister laten dalen en was dicht op Charles Brand toegetreden, die bij een der groote ramen stond en peinzend neerkeek op het drukke gewoel in Broadway, waar de auto's elkander in een onophoudelijke file opvolgden, slechts nu en dan gestuit door de witte hand van een politieagent, teneinde aan de voetgangers gelegenheid te geven, de breede straat over te steken.

Brand had zich omgewend en zeide nu :

— Ik geloof niet dat je ooit over mijn hulpvaardigheid te klagen hebt gehad, Raffles — maar als ik de waarheid mag zeggen — ik had er heel wat voor gegeven, als wij niet hierheen waren gekomen maar dadelijk naar Londen waren teruggekeerd, na dat gevaarvolle avontuur met het Japansche goud.

— Dat zou wel gebeurd zijn, mijn waarde, als er geen berichten uit New-York waren gekomen, die spraken van een wedergeboorte van het „Kwade Oog"! Ik heb die bende reeds twee malen tot het uiterste bestreden — omdat zij in de hoogste mate gevaarlijk is, omdat zij diefstal met moord gepaard laat gaan — en, laat ik eerlijk zijn, ook een weinig uit sportieve aandrifft — dezelfde hartstocht die den jager op grof wild bezielt! Tweemaal ben ik overwinnaar gebleven en nu ten derde male de bende ondanks alles en ondanks het feit, dat er honderden leden van de bende in de gevangnissen zijn geworpen, toch weer het hoofd opsteekt —

nu zou ik niet zijn wie ik ben, als ik dat ongestraft liet en niet alles in het werk stelde om de bende te vernietigen! Daarenboven — ik heb nog een kleine rekening te vereffenen met de heeren! Daarginds, in het hooë Noorden, waar de Natuur reeds onze vijandin was, hebben die schurken ons nagejaagd als wilde dieren en al hebben wij er heel wat in het stof doen bijten — er blijven er nog altijd genoeg over, dat verzeker ik je!

— Dat is het juist, beste Edward, wat mij de onderneming zoo wanhopig doet voorkomen! hernam Brand hoofdschuddend. Het lijkt wel of die organisatie niet is uit te roeien. Tot twee malen toe is haar aanvoerder, dien zij „Moloch” noemen, verpletterd, beide keeren hebben zij het leven in den electrischen stoel moeten laten — honderden leden zijn gearresteerd en met gevangenis gestraft en er verloopt nauwelijks een jaar, misschien iets meer — en het staartje groeit weder aan tot een geheel lichaam, zooals dat het geval is met sommige weekdieren! Verder beschikt de organisatie over hulpmiddelen, zoo machtig, dat de politie ze nooit geheel heeft kunnen napluizen en doorgronden!

— Die hulpmiddelen bezit ik ook!

— Maar de hunne zijn geheim!

— Dat zijn de mijne tot dusverre ook!

— Zij tellen tienduizenden!

— Wij zijn wel is waar maar met ons drieën — maar des te minder kwetsbaar zijn wij!

— Onder de leden van de bende bevinden zich lieden van de hoogste standen, rijk en geacht!

— Des te erger voor die standen — en evengoed als het mij twee keeren gelukt is, die schelmen te ontmaskeren, zal het mij voor de derde maal gelukken! Kort en goed, Brand — ik ben vastbesloten om het uiterste te doen, ten einde die gevaarlijke, moorddadige bende te bestrijden!

— Maar je tast in het duister! Je hebt in het minst geen houvast!

— Neen, Brand — daarin vergis je je toch! hernam Raffles glimlachend en hij stak de hand in een binnenzak van zijn vest en haalde daaruit een fijne, zwartlederen portefeuille.

— Wat heb je daar?

— Herken je die portefeuille niet? Zij is het eigendom van Jeff Larke, het bendelid, dat er

door het hoofdbestuur te New-York op was uitgezonden om tot iederen prijs te beletten, dat ik deze stad zou bereiken! Nu, hij heeft ongetwijfeld genoeg zijn best gedaan — maar het lot is tegen hem geweest en hij heeft het onderspit moeten delven en mij tegen zijn wil deze portefeuille moeten afstaan! Ik heb haar in den trein reeds vluchtig onderzocht en ik heb er papieren in gevonden, die mij als het ware den weg zullen wijzen naar sommige leden van de bende! Het is een groot geluk geweest dat die Larke mij bekend was van vroegere gelegenheden! Hij was een lid van bende nummer een, hij werd tot twee jaren gevangenisstraf veroordeeld en hij kon de cel nauwelijks een paar maanden verlaten hebben, toen wij het voorrecht hadden, den slimmen schavuit — hij was vroeger geloof ik effectenmaker — aan het station van Peace River Landing te ontwaren! Het is ons toen niet zoo moeilijk gevallen, den kerel te overweldigen, hem de 20.000 dollar af te nemen, zijn „werk-kapitaal”, als ik het zoo noemen mag en dat bestemd was om de onkosten te bestrijden, die aan onze beoorlogging waren verbonden en verder deze kostbare portefeuille, waarin ik eenige briefjes vond van minder belang, maar verder een eigenhandig schrijven van onzen vriend Larke, dat al in een enveloppe gesloten was met adres en al en die ik zoo vrij ben geweest om te openen. Hij had dien brief zeker vergeten te posten, of hij had het in den trein willen doen en ik heb daarin wetenswaardige dingen gelezen — onder andere de namen van twee makers van onzen man, behalve dan nog den geadresseerde, die in de 20ste Avenue woont — excusez du peu!

— Dan is het nog juist zooals het vroeger geweest is! riep Brand uit. Aanzienlijke lieden maken deel uit van de bende!

— En des te vermakelijker zal het zijn, beste Brand, om die hooggeplaatste schoeljes er onder te krijgen! Misschien zou ik mij met de geheele zaak niet bemoeien, wanneer wij hier slechts te doen hadden met een soort collega's — maar die schurken plegen moord en doodslag en zij gebruiken de verfoeilijkste middelen om hun doel te bereiken! En daarom blijf ik er bij dat ik niet zal rusten, alvorens ik ontdekt heb wie ditmaal de geheimzinnige aanvoerder is van de

bende van het „Kwade Oog” en alvorens ik dien man onschadelijk heb gemaakt!

— Je weet natuurlijk dat je je daarbij in levensgevaar begeeft? vroeg Brand op ernstigen toon.

— Dat weet ik — maar het zal mij niet weerhouden! antwoordde Raffles bedaard.

— Ben je van plan, den man aan wien het briefje van Larke gericht is, te gaan opzoeken?

— Dat zal ik zeker wel eens doen — als het oogenblik daarvoor gunstig is! Maar zoover zijn wij thans nog niet! Ik heb in de portefeuille een klein stukje papier gevonden, met potlood beschreven en dat een mededeeling in cijferschrift bevat. Ik wil eerst trachten dat geheimschrift te ontcijferen, alvorens verdere stappen te doen. Ik zal er jou een afschrift van geven en je moet me helpen! Jij bent altijd zeer sterk geweest in het ontraadselen van dergelijke geheime mededeelingen en ik reken ook ditmaal op je hulp!

— En geloof je werkelijk, Raffles, dat wij onze achtervolgers, die ons van de Behring Straat af op de hielen hebben gezeten, het spoor bijster hebben gemaakt?

— Daarvan ben ik vast overtuigd! antwoordde Raffles. Wanneer zij ons spoor niet verloren hadden, zouden zij op de lange spoorreis gelegenheid in overvloed hebben gehad, ons een leelijke kool te stoven! En van het oogenblik af dat wij in staat waren ons behoorlijk te vermommen, heb ik mij volkomen gerust gevoeld. Het waren ook niet de fijnste speurneuzen, het waren vooral niet de slimste mannen, met wie wij te doen hebben gehad tot dusverre — ruwe, onbeschaafde cowboys, prairieroovers en meer van die soort! Larke was de eerste man van een zekere beschaving, dien wij op onzen weg van de Behring Straat naar New-York ontmoetten! En nu hebben wij voorloopig genoeg over deze zaak gesproken en wij willen nu eens zien, hoe het hier te New-York staat met het „Kwade Oog”! De dagbladen zullen ons dien-aangaande wel inlichten! Laten wij naar de vestibule gaan — daar vinden wij bladen in overvloed.

De beide mannen verfrischten zich een weinig, gingen met de lift naar beneden, betraden de vestibule en hadden daar spoedig ieder een

exemplaar van een veel gelezen New-Yorksches blad gevonden.

En Raffles las het volgende:

HET KWADE OOG HERLEEFT!

Mochten de inwoners van New-York zich soms geveleid hebben met de hoop, dat er voor goed een einde zou zijn gemaakt aan het bestaan van de bende van Het Kwade Oog, welke ruim een jaar geleden scheen te zijn uitgeroeid, dan zullen de gebeurtenissen van de laatste weken hen het ijdele van die hoop wel met pijnlijke duidelijkheid hebben doen gevoelen! Want het valt helaas niet te betwijfelen of de bende is herleefd — onder een andere leiding weliswaar, maar met dezelfde onbeschaamtheid, die een zeer groot gevaar oplevert voor de samenleving. Reeds zijn er eenige zeer brutale gevallen van berooving voorgekomen, twee malen van een groote Bank in een der voorsteden en beide malen kon onweerlegbaar worden vastgesteld, dat men hier te doen had met een daad van Het Kwade Oog.

Reeds hebben verscheidene zeer rijke inwoners van New-York dreigbrieven ontvangen, die waren ondertekend met hetzelfde wijdgeopende, dreigend starende oog, hetwelk voorkwam onder de epistels, welke een jaar geleden de zoogenaamde Moloch en zijn kapiteins zonden aan de uitgekozen slachtoffers.

In het eerst meende de politie te doen te hebben met een laffe mystificatie, maar zij moest die opvatting spoedig laten varen! Het blijkt hoe langer hoe meer dat zij den strijd zal moeten aanbinden tegen een geheimzinnig genootschap, hetwelk over buitengewone hulpmiddelen beschikt en dat wordt aangevoerd door sluwe mannen, die zelfs de allernieuwste vindingen der wetenschap te hulp roepen bij het volbrengen van hun misdadige plannen. En des te gevaarlijker is de bende, omdat er zich blijkbaar ook ditmaal onder hare leden personen bevinden, die behooren tot de beste kringen en dat zij voor geen enkel middel terugdeinst om haar doel te bereiken — geweld-

pleging noch moord! Gisteren had er weder een van die voorvallen plaats, even raadselachtig als onrustwekkend en welke de politie met ongerustheid vervult.

De beurs was nauwelijks geopend en de reusachtige zaal was gevuld met beursleden, toen er eensklaps vanuit de hoogte een zeer groot aantal strooibilletten kwam neerfladderen, welke slechts deze woorden bevatten: „Rijke beursbezoekers, past op uwe zakken!”

En daaronder was met vaardige hand het woest starende oog bij wijze van handteekening geplaatst.

De biljetten moesten zonder eenigen twijfel door verscheidene personen te gelijk zijn uitgestrooid van de breede gaanderij, die op ruim tien meter hoogte rondom de groote zaal loopt, maar ofschoon er onmiddellijk een onderzoek werd ingesteld, men vond daarboven niemand en ook de suppoosten verzekerden bij hoog en laag dat niemand de deuren had gepasseerd, welke toegang geven tot de gaanderij.

Maar op deze gaanderij komen verscheiden vensters uit en daarin zal wel de oplossing van het raadsel moeten worden gezocht, ofschoon het een mysterie blijft, hoe

de mannen die de strooibilletten uitwierpen door een van die ramen naar binnen hebben kunnen klauteren, zonder dat het werd gemerkt — en hoe zij op het dak van de Beurs hebben kunnen klimmen.

Natuurlijk werd reeds aan medeplichtigheid van enkele suppoosten gedacht — maar al die lieden zijn reeds lang in dienst van het Beursbestuur en daarenboven kon men hun volstrekt geen nalatigheid verwijten.

Maar uit dit schijnbaar niet veel betekenende voorval blijkt intusschen met welk een geraffineerde brutaliteit en slimheid de gevaarlijke bende ook thans weder optreedt. De onrust onder de welgestelden neemt inmiddels hand over hand toe en de politie heeft bereids alle maatregelen genomen, welke in haar vermogen zijn, teneinde de bende zoo goed mogelijk te bestrijden.

De automobielpatrouilles, die onophoudelijk de stad doorkruisen, zijn nog vermeerderd en zij rijden vooral rond in de buurt der groote banken, op kruispunten en in de stillere voorsteden, de manschappen hebben last gekregen, de grootste plichtsbetrachtingen in acht te nemen, in het kort — de politie doet wat in haar vermogen is!

Let goed op:
Dubec-Sigaretten
hebben geen mondstuk.

Hoofdstuk II.

De verdwenen beurskoning.

Misschien waren er in New-York nog tal van optimisten geweest, die tot op het laatste oogenblik ongeloovig de schouders ophaalden en bij hoog en laag bleven volhouden dat het Kwade Oog slechts bestond in de verbeelding van fantastische, zenuwachtige lieden, of dat zij hoogstens een niet al te goed geslaagde grap was van een aantal niet al te kieskeurige, lichtzinnige lieden, die hun medeburgers schrik wilden aanjagen.

Maar zelfs zij moesten reeds den volgenden dag wel bekennen, dat er hier geen sprake was

van een mystificatie en dat het Kwade Oog werkelijk bestond — want het had dat bestaan op onaanvechtbare wijze gedemonstreerd.

Dienzelfden dag immers kwam het vast te staan, dat Jerry Hooker, een schatrijke, vooraanstaande bankier, wiens somtijds wel wat gewaagde speculaties reeds sedert eenige jaren de aandacht op hem hadden gevestigd, verdwenen was.

Natuurlijk is het niet aanstonds zoo gemakkelijk vast te stellen, of een openbaar persoon —

want als zoodanig mocht men Jerry Hooker wel beschouwen — inderdaad verdwenen is, of bijvoorbeeld slechts door een onvoorziene omstandigheid ergens wordt opgehouden.

Maar er behoefden slechts weinige uren te verlopen om die laatste omstandigheid uit te schakelen.

Laat in den middag namelijk ontving Marjorie Hooker, de eenige, bevallige dochter van den schatrijken weduwnaar, een brief, waarin zij werd uitgenoodigd op een bepaalden dag en een bepaald uur een zeer hoog bedrag te deponeren op een nader aan te duiden plek.

Het jonge meisje werd aangemaand, „de politie buiten de zaak te houden”, wanneer zij zich niet aan een groot gevaar wilde blootstellen en als onderteekening prijkte onderaan het wijdgeopende oog, met zijn starende pupil en zijn woeste uitdrukking.

Maar Marjorie Hooker was een modern meisje en zij aardde naar haren vader, wien het zeker niet aan persoonlijken moed ontbrak.

Zij haalde over de bedreiging de schouders op en het briefje was nog geen minuut in haar bezit of zij had reeds de politie opgebeld en deze in kennis gesteld met het feit van de verdwijning van haar vader.

Want dat feit kon onmogelijk meer geloofwaardig worden, zooals het eerste vluchtig ingestelde onderzoek reeds aan den dag bracht.

Jerry Hooker was dien dag des morgens om negen uur van zijn prachtig huis in Hoboken zooals gewoonlijk naar de City gereden in zijn auto, die hij ditmaal persoonlijk bestuurde, daar zijn chauffeur ongesteld was, met het doel, zich dadelijk naar de Beurs te begeven.

Maar op de Beurs was hij niet geweest, zooals al dadelijk kon worden vastgesteld.

Hij had daar een afspraak met een zakenvriend en daar hij zeer punctueel was en zelden meer dan een halve minuut te laat, verwonderde die zakenvriend zich niet weinig, dat Hooker niet verscheen en hij had zelfs om half elf naar het huis van den bankier in Hoboken getelefoneerd, waarop Marjorie zelve hem ten antwoord gaf, dat haar vader dien morgen met zijn auto was uitgereden en dat hij zich waarschijnlijk onder weg had opgehouden en zeker niet lang meer zou wegblijven.

Het meisje maakte zich nog volstrekt niet ongerust op dat oogenblik.

En na het ontvangen van het briefje aarzelde zij, zooals gezegd, geen seconde.

Zij kende haren vader en zij wist dat hij zelf nooit zou hebben toegestemd, voor een bedreiging te bukken, of al was het maar een dollarcent tegen zijn zin te betalen — en de bandieten vroegen een half millioen dollars!

Dat was op een cent na, hetzelfde bedrag, hetwelk eenige jaren geleden het bestuur van de bende van het Kwade Oog geëischt had als losgeld voor Peter Vandyke, den staalkoning!

En Marjorie herinnerde zich zeer goed, dat ook toen die som nimmer was uitbetaald — misschien omdat een zekere Londensche Gentleman-Inbreker, de geheimzinnige John Raffles zich met de zaak had bemoeid!

Hoe het ook zij — Marjorie dacht er geen oogenblik aan, dit groote fortuin te offeren!

Zij stelde vertrouwen in het beleid van de politie, aan wie het stellig moest gelukken de verblijfplaats van haar vader op te sporen — en daarmede bewees het arme meisje alleen maar, dat zij nog volstrekt niets begreep van de schier onuitputtelijke hulpmiddelen waarover de Moloch kon beschikken.

Dat zou zij pas later tot haar schade en ten koste van veel zielelijden doorgronden.

Zij kende echter haar vader zeer goed, — hij was een zeer krachtig man, naar het lichaam en naar de ziel, misschien wat despotiek, driftig, buitengewoon gespierd en die nog nimmer het hoofd gebukt had.

Hij was nauwelijks 50 jaar, zwaar gebouwd en het kwam haar voor, dat een worsteling tusschen haar vader en zijn ontvoerders moest zijn gezien en dat het zeker geen dag zou duren, of die ellendingen waren ontdekt en gearresteerd.

Marjorie Hooker was wel zeer naief — dat zou zij binnenkort moeten erkennen — — —

Onder degenen die het bericht van de stoutmoedige ontvoering en van het dreigbriefje aan Marjorie Hooker lazen, bevonden zich natuurlijk ook John Raffles en zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand.

Zij lazen het in de „New-York Globe,” omstreeks negen uur in den avond, toen zij in de launge van het hotel gezeten waren.

Bijna tegelijkertijd legden zij het blad uit de handen en keken elkander veelbeteekenend aan — zij hadden elkaars gedachten onmiddellijk begrepen.

Brand was zooals gewoonlijk de eerste die iets zei.

Hij fluisterde zoo zacht mogelijk, toen hij opmerkte:

— Het spel is dus reeds begonnen!

— En men kan niet ontkennen, dat het met een luid schetterende ouverture wordt ingezet! zeide Raffles. Een half miljoen dollar — het is waarlijk geen peuleschil! Voor een begin is het althans niet onverdienstelijk!

— Ik heb dien naam van Hooker ook te Londen wel eens gehoord, naar ik meen! hernam Brand.

— Dat is niet zoo verwonderlijk — hij behoort tot de meest vooraanstaande, de rijkste en als men het zoo noemen mag de onbarmhartigste bankiers van geheel New-York — en dat wil iets zeggen! Indien ik mij niet sterk vergis, werd drie jaren geleden zijn naam genoemd in verband met een opzienbarende speculatie, waarbij het om miljoenen moet zijn gegaan! Het was een van die ondernemingen, waarbij de ondernemer va banque speelt — het is er op of er onder! En Hooker schijnt te behooren onder die soort van menschen, die niet van halfslachtingheid houden — en die ontegenzeggelijk dapper zijn, al is het op een ander gebied dan dat van den soldaat!

— En die operatie gelukte?

— Op een haar na — maar honderden moesten er het loodje bij leggen en verloren hun fortuin of daaromtrent! Maar Hooker is er nooit de man naar geweest, zich daarvan veel aan te trekken. Zonder bepaald tot laagheden over te gaan, wandelde hij, zooals men dat uitdrukt, over lijken om zijn doel te bereiken. Zijn leuze was steeds: „Het hemd is nader dan de rok!” En daarnaar gedroeg hij zich van het oogenblik af dat hij als krantenjongen door de straten van New-York zwierf. Want evenals zooveel andere grootheden is hij begonnen met het venten van veel gelezen dagbladen.

— Hij is dus werkelijk zeer rijk?

— Men schat zijn vermogen op ongeveer 40 miljoen dollar!

— Maar waarom betaalt zijn dochter dan niet eenvoudig den losprijs? Het zal toch wel om het leven van haar vader gaan — dat moet zij toch begrijpen?

— Zonder twijfel begrijpt zij het — maar een half miljoen is zeer veel geld en het jonge meisje is stellig van oordeel dat de politie er in moet slagen, de verblijfplaats van haar vader te ontdekken. Misschien meent zij ook wel, dat men den schurken een hinderlaag kan leggen en zich houden, alsof men de som zal betalen, om hen dan plotseling op het lijf te vallen. In ieder geval geloof ik niet, dat zij den ernst van den toestand volkomen inziet! Want als zij soms mocht denken, dat de schurken zullen aarzelen, bij wijze van afschrikwekkend voorbeeld haar vader te dooden, als het geld er niet op den bepaalden tijd is, dan vergist zij zich deerlijk! Het Kwade Oog deinst voor geen enkele daad terug — en zij zal Hooker dooden met niet meer omslag dan men gebruikt om een konijn dood te slaan, dat voor de braadpan bestemd is.

Brand had de krant nog eens ter hand genomen en zei nu:

— Er staat niets van de plek, waar het geld moet worden neergelegd!

— Ik denk dat de politie dat met opzet verzwegen heeft! Natuurlijk zal het wel een volkomen veilige plek zijn, waar het onmogelijk is, de bandieten die het geld komen halen, bij verrassing te overvallen. Wij zullen dat echter wel nader vernemen.

Brand keek verrast op en vroeg:

— Wij? Wat meen je daarmee?

— Wel, heb je een oogenblik kunnen twifelen, dat ik mij met deze hoogst belangwekkende zaak wil bemoeien? was de wedervraag van Raffles. Maar Brand, nog nooit deed zich zulk een schoone gelegenheid voor om rechtstreeks met die kerels in aanraking te komen!

— Maar het nut? hernam Brand eenigszins ongeduldig. Welk voordeel kan het je opleveren?

— Misschien niet direct een geldelijk voordeel, ofschoon dat nog zoo zeker niet is, maar dan toch wel een moreel! antwoordde Raffles glimlachend. De moeilijkheid is immers te ontdekken, welke personen leden van de bende zijn. Het spreekt vanzelf, dat ik mij niet vlei, die

ooit allen te leeren kennen, want wij hebben aan den lijve ondervonden, dat het Kwade Oog zelfs zijn vertakkingen tot op weinige graden van den Poolcirkel heeft, maar de voornaamste personages, de lieden die aan de touwtjes trekken, zal ik op deze wijze leeren kennen. Voeg daarbij de paperassen van onzen vriend Larke en geef mij dan gewonnen, dat onze kaarten niet eens zoo slecht zijn!

— Maar op welke wijze wil je je dan in de zaak mengen?

— Wel, ik zou mij bijvoorbeeld kunnen voordoen als particuliere detective en aan Miss Marjorie Hooker mijn diensten aanbieden. Wanneer ik zeg dat ik niet de minste belooning eisch, in geval mijn pogingen vruchteloos blijven om haar vader terug te vinden, dan bestaat er voor haar geen enkele reden om mijn aanbod niet met beide handen aan te grijpen — integendeel! Van haar standpunt geredeneerd kunnen er niet genoeg detectives en politiemannen meehelpen om den verdwenen beurskoning terug te vinden!

— Heb je eenig begrip, Edward, hoe die ontvoering kan hebben plaats gevonden?

— Wij weten maar zeer weinig zaken. Wij weten om te beginnen dat de chauffeur ziek was — en dat vind ik al een verdachte omstandigheid — en wij weten dat de ontvoering moet zijn geschied op den weg tusschen Hoboken en de City, omstreeks vijf uur met een snelle auto. Maar hoe het eigenlijk in zijn werk is gegaan dat valt heel moeilijk te zeggen! Stellig niet met geweld, wanneer wij de persoonsbeschrijving, welke er van Hooker bestaat, mogen gelooven. Hij moet een zeer krachtig en vastberaden man zijn en hij zou zich zeker niet voetstoots hebben laten wegvoeren, maar zich heftig hebben verzet. Dat zou natuurlijk de aandacht hebben moeten trekken en de politie zou door getuigen die het zagen, wel reeds zijn ingelicht. Nu dit niet het geval is geweest, kunnen wij het er gerust voor houden, dat Hooker door een of andere list van zijn weg is afgelokt en misschien wel uit zijn auto, ofschoon nergens uit blijkt dat men dit voertuig onbeheerd heeft teruggevonden. Maar het zou me niet verwonderen, als we van die auto nog wel wat hooren!

En in dat opzicht zou de voorspelling van Raffles bewaarheid worden, want een latere avond-

editie van de „New-York Globe” bracht het bericht, dat de prachtige, donkerblauwe Cadillac van den beurskoning omstreeks twaalf uur een tijd lang onbeheerd had gestaan op den hoek van de 5de Avenue en 40ste straat — waar zij volstrekt niets te maken had gehad, want die hoek lag geenszins op den weg, dien de bankier had moeten volgen.

Naderhand was er een man gekomen, die doodbedaard in de blauwe auto had plaats genomen, de veiligheidssluiting had ontsloten en met de auto was weggereden.

Naderhand hadden zich nog een paar personen aangemeld, die onder eede wilde verzekeren, dat er twee personen, een dame en een heer in de auto hadden gezeten, toen deze stilstond, dat zij beiden het hoekhuis waren binnengegaan.

Een van die personen was een zeer chique gekleede dame geweest, met een bleek gelaat en die heel moeilijk scheen te loopen.

Maar niemand had die twee weder naar buiten zien komen en toen de politie eens een onderzoek instelde in het betreffende huis, bleek althans deze kant van het raadsel al spoedig te kunnen worden opgelost.

Het huis had een soort overwelfden ingang, die alleen des nachts gesloten werd en deze ingang voerde naar een zeer ruime binnenplaats, die aan de tegenovergestelde zijde een tweeden uitgang had.

Deze zoowel als de toegangspoort waren zoo ruim dat zelfs een groote auto er zeer gemakkelijk kon doorrijden.

Het was dus mogelijk en zelfs bijna zeker, dat Hooker door de tweede poort de binnenplaats weder had verlaten, waaraan verscheidene groote huizen grensden — maar waarom hij dat gedaan had, bleek volkomen raadselachtig en men wist ook niet of hij het al dan niet vrijwillig had gedaan.

Alle personen die in de huizen woonden, waarvan de achterzijden aan de binnenplaats grensden, werden zeer zorgvuldig ondervraagd, maar niemand had iets bijzonders gezien.

Er waren dien dag, zooals gewoonlijk, tusschen tien en twaalf uur ettelijke auto's, hoofdzakelijk bestelwagens de binnenplaats opgereden en weer vertrokken, maar niemand had er bijzondere aandacht aan geschonken.

Trouwens bleken slechts twee menschen van de honderden die werden ondervraagd, den verdwenen beurskoning van uiterlijk te kennen en dan nog alleen maar van een portret in een geïllustreerd blad.

Maar een dame in een donkerpaars costuum, met een chiquen automantel aan hadden zij in het geheel niet bespeurd.

Natuurlijk had de man die met de blauwe Cadillac wegreed, tot de ontvoerders behoord, of hij was althans een lid van de bende geweest, maar daar hij het veiligheidsslot met een sleutel had geopend en zeer rustig wegreed, had niemand daar bijzondere aandacht aan besteed.

Dat was wel iets — maar het was zeker niet veel! Raffles en Brand zaten des avonds laat in den wintertuin van het reusachtige hotel, toen zij het tweede bericht lazen.

De oogen van Raffles schitterden, toen hij het blad weglegde, gemakkelijk achterover in zijn stoel leunde en zachtjes zeide:

— Er begint althans wat tekening in te komen! Herinner je je nog het „Meisje met de Madonna Oogen“?

— Zou ik mij dat canaille niet herinneren, die furie met haar prachtige kinderoogen, die jou eigenhandig heeft willen vermoorden? zeide Brand op gesmoorden toon, terwijl hij de vuisten balde. Gelukkig dat zij thans in de gevangenis zit en voor een achttal jaren is opgeborgen!

— Als zij tenminste niet ontsnapt voor dien tijd! zeide Raffles droogjes. Dat mooie schepseltje had zeer veel vrienden en met haar prachtige, onschuldige blauwe oogen zou zij zelfs den

Heiligen Antonius verleid hebben! Misschien hooren wij nog iets van haar!

— Goed en wel — maar je wilt toch zeker niet zeggen dat zij die vrouw is geweest, die bij Hooker in de auto zat?

— Zoover ga ik niet! Maar wel ben ik er bijna zeker van, dat die vrouw in het complot was! Ze wordt afgeschilderd als zeer schoon en die vijftigjarige Hooker was er juist de man naar, in het voorbijgaan een avontuurtje te beleven! De plek waar zijn auto werd gezien, ver buiten de route en het feit dat hij met die vrouw een huis binnenging, dat hij niet kende, wijzen daar op! Waar was het ook weer? Laat eens zien — op den hoek van de 5de Avenue en de 40ste Straat! Dat moet daar zijn — wacht eens — de nummering begint in New-York altijd van de rivier af, er komen zoowat veertig nummers op een blok —

Hij voltooide zijn korte alleenspraak niet, maar stak haastig de hand in zijn binnenzak, trok er zijn portefeuille uit, opende die en nam er het briefje uit, hetwelk hij aan het bendelid Jef Larke had ontnomen.

„Bernard Macfarlan, 40ste Straat 432.“

— Wat mompel je daar in jezelf? vroeg Brand.

— Mompel ik, waarde Brand? Wel, dan heb ik, geloof ik, zooeven een ontdekking gemompeld! Maar die houd ik voor mij tot morgenochtend, zeer vroeg, dan zullen wij eens zien of ik het bij het rechte eind heb gehad en of mijn vermoedens bewaarheid worden! Zoo ja, dan zou het beminnelijke toeval ons de vriendenhand hebben toegestoken!

Hoofdstuk III.

Raffles zet zijn strikken uit.

John Raffles was er niet de man naar, om te treuzelen met de uitvoering van een plan, dat hij zichzelf ten taak had gesteld.

Nog dienzelfden nacht verzocht hij Marjorie Hooker telegrafisch hem den volgenden morgen om half tien te willen ontvangen, met de bijvoeging, dat hij haar van dienst meende te kunnen zijn en hij ondertekende het briefje met „Tom Jeffris, particulier detective“.

Maar Raffles had den volgenden morgen nog iets anders te doen, alvorens hij zich naar het prachtige huis van den beurskoning in Hoboken begaf.

Hij had een van de kellners gelast, hem een zeer snelle auto te bezorgen, welke hij voor een paar dagen wilde huren, en het voertuig stond reeds om acht uur voor het trottoir van Broadway — een snelle, sierlijke wagen van zestig paarden-

kracht en die plaats bood aan drie personen, twee naast elkander op de voorbank en als het noodig was een derde op het kleine, opklapbare bankje, achter in den wagen — een soort van „kattebak”.

Raffles had de garantiesom reeds betaald en hij stuurde den chauffeur weg, nam zelf achter het stuurwiel plaats en reed met bekwamen spoed naar de 5de Avenue, welke hij volgde tot de 40ste straat.

Hij had zijn vaart reeds aanmerkelijk vertraagd, keek nu en dan naar de nummers van de huizen — en toen hij den hoek omsloeg, zag hij dat het nummer 432 in de 40e Straat behoorde tot het hoekhuis.

Met een glimlach op de lippen reed Raffles verder, zeer voldaan met de wereld en met zichzelf.

— Ik geloof dat ik nu reden heb, om er den Moloch dankbaar voor te zijn, dat hij mij dien schurk van een Larke op mijn dak zond! En ik vind het wel wat onvoorzichtig, dat huis van mijnheer Macfarlan als vogelknip te gebruiken, terwijl die bandieten toch moesten weten, dat de portefeuille van Larke in mijn bezit is geraakt — want wij zullen nu maar niet aannemen, dat de kerel, dien wij gebonden en gekneveld onder de bank in zijn eigen coupé hadden geschoven, daar vier dagen is blijven liggen, zonder dat zij hem ontdekt hebben. Als hij zijn hersens goed gebruikt heeft, dan moet hij het bestuur van het genootschap onmiddellijk hebben gemeld, dat ik hem zijn portefeuille met papieren had ontstolen, die o.a. het adres van Macfarlan bevatten. En als zij niettemin toch diens huis hebben gebruikt bij dezen aanslag, dat zijn er maar twee mogelijkheden: er hapert iets aan de organisatie, of de Moloch en zijn kapiteins hebben de waarschuwing van Larke te laat ontvangen. En ik hel meer tot de tweede dan tot de eerste mogelijkheid over!

Terwijl hij dit alles bij zichzelf overwoog, reed hij snel voort, tot de auto weder stilhield voor het Astor Hotel.

Henderson en Brand waren intusschen reeds opgestaan en hadden ontbeten, en de reus nam nu op zijn beurt achter het stuurwiel plaats, terwijl Raffles naast en Brand achter hem plaats namen.

— Je kent den weg naar Hoboken, James? vroeg Raffles op zachten toon.

— Ik zou hem des nachts met gebonden oogen kunnen vinden, Mylord! antwoordde de reus.

— Rijd dan zoo hard je kunt — het is al kwart voor negenen.

Henderson zette den motor aan, de wagen zette zich in beweging en reed zoo snel als het drukke verkeer het toeliet, Broadway uit.

Verderop werden de straten stiller en de vaart kon hier vermeerdert worden en toen stooft de auto met maximum snelheid langs den prachtige breeden boulevard, welke New-York met haar voorstad Hoboken verbindt.

Daar stonden prachtige villa's langs den weg, toebehoorende aan schatrijke lieden, pronkend met marmer, graniet en andere edele steensoorten, met deuren als die van een koninklijk paleis, levensgrootte beelden, breede balconen en bijna allen omringd door een grooten tuin.

Het was precies half tien toen de auto eindelijk stilhield voor een der grootste huizen van Hoboken, drie verdiepingen hoog en gelegen in een park met prachtig, hoog opgaand geboomte.

Het lag ongeveer tien meter van den hoofdweg en was daarvan gescheiden door een voortuin, omgeven door een ongeveer meterhoogen muur, waarop zich een zwaar ijzeren hek verhief.

Raffles en Brand waren reeds van den wagen gesprongen en Henderson kreeg last te wachten tot zij zouden zijn teruggekeerd en intusschen zijn oogen goed den kost te geven.

Het was immers volstrekt niet buitengesloten, dat de misdadigers het huis van hun slachtoffer zouden bewaken, om te kunnen zien wie er in- en uitging.

Maar Raffles en Brand hadden zich zoo uitstekend vermomd, dat zij niet de minste vrees koesterden, te worden herkend door de lieden, die hen in de vlakten van Canada hadden achtervolgd, in geval zij zich hier mochten bevinden, wat al heel weinig waarschijnlijk moest worden geacht.

Het groote tuinhok stond open en zij konden dus dadelijk over het zeer breede klinkerpad doorgaan tot het terras van drie treden, dat naar de monumentale voordeur leidde.

Op hun schellen werd de deur geopend door een butler, zooals men dien in dit vorstelijk

ingerichte huis niet anders kon verwachten — groot, statig, met een nauwsluitende kuitbroek van zwarte zijde, in den rok, met een witte das en witzijden kousen.

— Hij ziet er uit als een hofmaarschalk! merkte Brand bij zichzelf op en hij gedroeg zich ook aldus, toen Raffles hem zijn naam en kwaliteit had genoemd.

Hij sprak uit de hoogte:

— Miss Marjorie heeft gezegd, dat ik u dadelijk bij haar moest brengen. Wees zoo goed mij te volgen. Moet deze heer ook mee? Ik dacht dat er maar sprake was van één bezoeker!

— Dan heb je verkeerd gedacht, vriend, zooals het zelfs een buttler wel eens kan overkomen! hernam Raffles bedaard.

Verbluft en ook een weinig beleedigd bracht de deftige buttler de twee mannen door de reusachtige vestibule, die haar licht ontving door een koepel van gekleurd glas, tot aan den voet van de prachtige trap ter linker zijde, die hij afgemeten begon te bestijgen.

Raffles en Brand volgden en het ging langzaam genoeg om hun de gelegenheid te laten een blik te slaan op de prachtige schilderijen en gravures, die langs de wanden van het trappenhuis hingen, de kostbare gobelins, die over de eikenhouten balustrade hingen van de gaanderij, die zich over de geheele breedte van de vestibule uitstreckte, het levensgrootte marmeren beeld aan den voet van de trap, dat een Mercurius voorstelde, met gevleugelden hoed en gewiekte sandalen, den schoonen kroonluchter, die van den glazen koepel afhing en de weergalooze deftigheid van den buttler, die hun voorging.

Zij bereikten nu de breede gaanderij, liepen die over tot aan de andere zijde van de vestibule, volgden nog een paar breede gangen en hielden eindelijk stil voor een fraai gebeeldhouwde deur van lichtgrijs ahornhout, waarop de buttler klopte, om even later de deur te openen en aan te kondigen:

— Detective Jeffris!

Hij maakte plaats en Raffles en Brand traden binnen.

Zij bevonden zich in een boudoir, gemeubeld met waarlijk vorstelijke weelde en verlicht door drie breede, hooge ramen, die tot bijna aan de zoldering reikten en die uitzicht gaven op een

halfroond balcon, dat wel een terras mocht worden genoemd en vanwaar men een heerlijk uitzicht moest hebben over den grooten tuin en de omgeving.

In het midden van het vertrek stonden twee jonge menschen dicht bijeen, het gelaat naar de deur gewend.

Het meisje was Marjorie Hooker — groot, zeer zwart, met een kleinen, maar krachtig gevormden mond, die van wilskracht, om niet te zeggen van koppigheid getuigde.

Zij was blijkbaar in een tamelijk opgewonden gesprek geweest met den jongen man, die naast haar stond en die nog een klein eind boven haar uitstak.

Hij was door de zon gebruind en bracht zeker een groot gedeelte van zijn leven in de open lucht door.

Hij had mooie, goudbruine oogen met een eigenaardige uitdrukking, die nog meer opviel omdat die oogen een weinig te ver van elkander stonden, hetgeen echter geen schade deed aan zijn uiterlijk.

Hij was naar de Amerikaansche mode geheel glad geschoren en hij vertoonde geheel en al het type van den rijken sportman.

De jongelieden hielden dadelijk op met spreken toen Raffles en Brand binnen traden en keken hen nieuwsgierig en onderzoekend aan.

Toen trad Marjorie een paar stappen naar voren en zeide met een heldere, klankvolle stem:

— Gij zijt zeker mijnheer Jeffris? Dit is mijn verloofde, Fred Kingley.

De heeren bogen tamelijk stijf voor elkander en toen zeide Raffles:

— Ik ben hier gekomen, Miss, omdat ik van de zaak van de verdwijning van uw vader gehoord heb en dergelijke dingen meer bij de hand heb gehad.

— Zijt gij een New-Yorksche detective? vroeg Kingley, die Raffles onderzoekend had aangezien.

Raffles aarzelde slechts een seconde en antwoordde toen:

— Ik kom uit New-Orleans. En eigenlijk gezegd heb ik in het geheel geen vaste woonplaats! Ik zwerf nu eens hier, dan weer daar rond. Van de verdwijning van mijnheer Hooker vernam ik in Chicago en ik ben dadelijk met een vlieg-machine hierheen gekomen.

— De zaak interesseert u dus wel bijzonder? vroeg Kingley weder.

— Dat behoeft u, waar het een man als den beurskoning Hooker betreft, niet te verwonderen, mijnheer! gaf Raffles ten antwoord. Het geheele land spreekt er natuurlijk over — en ik ben speciaal verzot op het opsporen van verdwenen personen!

— Maar ik geloof niet dat het daarom gaat! hernam Kingley hoofdschuddend. Ik heb zooeven Miss Marjorie al den raad gegeven, dat half miljoen in 's hemelsnaam maar te betalen en verder de zaak als afgedaan te beschouwen.

— En dat heb ik geweigerd! zeide Marjorie kortaf. En als mijnheer Kingley mij goed kende, dan zou hij het mij niet eens hebben voorgesteld!

Raffles liet een snellen blik van het mooie jonge meisje naar den jongen man gaan en scheen een opmerking te willen maken, die hij echter voorloopig voor zich hield, met het vaste voornemen, ze later ter gelegenertijd te berde te brengen.

— Ik behoef u zeker niet te zeggen, Miss Hooker, dat gij aldus uw vader aan een groot gevaar blootstelt? vroeg de Gentleman-Inbreker.

— Dat weet ik! Maar ik weet ook dat mijn vader het mij nooit zou vergeven, als ik zoo krankzinnig zou zijn, dien bespottelijk hoogen losprijs aan de bandieten uit te betalen! Daarenboven — ik ben er vast van overtuigd, dat die schelmen niet zoo spoedig tot het uiterste zullen overgaan!

— Misschien niet! hernam Raffles. Mag ik weten, Miss, of gij de officieele politie reeds in den arm hebt genomen? Maar wat vraag ik — in de bladen heeft gestaan, dat gij de zaak dadelijk hebt aangegeven! Ik verander mijn vraag dus in dezer voege: hebt gij dezen of geenen detective reeds een bepaalde opdracht gegeven, de verblijfplaats van uw vader te ontdekken?

— Nog niet! Mij dunkt dat de politie van deze stad schrander genoeg is, te ontdekken waar mijn vader wordt vastgehouden!

— Neem mij niet kwalijk, Miss — maar ik vrees dat dit van uw kant een noodlottige dwaling is! hernam Raffles hoofdschuddend. Ik wil volstrekt niets afdingen op de schranderheid van de politie van New-York — maar om de

verblijfplaats van een ontvoerden man te ontdekken — en dat in een millioenenstad, dat is zeer moeilijk, om niet te zeggen onmogelijk!

— Maar men moet toch hebben gezien, dat hij ergens met geweld werd binnengevoerd! riep Marjorie Hooker met vlamme oogen uit. Het was immers klaarlichte dag!

— Het was licht, toen hij ontvoerd werd, Miss — maar het kan zeer goed avond geweest zijn toen de ontvoerders hem opsloten! hernam Raffles rustig. Daarenboven schijnt gij u een geheel verkeerde voorstelling te vormen van de werkwijze van het Kwade Oog! Die organisatie beschikt over middelen, die aan de waarneming van den leek volkomen ontsnappen, geheimzinnige, zeer krachtige middelen en al heb ik vernomen, dat uw vader voor zijn leeftijd over een buitengewone lichaamskracht beschikt — een lichte prik met een injectiespuitje, gevuld met een of andere bedwelmende stof — laat ons bijvoorbeeld zeggen een geconcentreerde cocaine- of morphineoplossing is voldoende om zelfs den sterksten man binnen enkele oogenblikken bewusteloos te maken. Ik noem nu twee van de meest bekende bedwelmingsmiddelen — maar er zijn er veel, die minstens even doeltreffend zijn, maar waarvan gij waarschijnlijk nooit zult hebben gehoord. Vergun mij een vraag — zijt gij reeds lang verloofd met mijnheer Kingley?

De vraag kwam zoo onverwacht en scheen zoo volkomen buiten het verband van de ernstige kwestie te liggen, waarvoor Raffles was hier gekomen, dat het jonge meisje de wenkbrauwen ophaalde en Raffles zeer verwonderd aanzag.

Wat Kingley betreft, hij keek Raffles uit de hoogte en kwaad aan en zeide toen:

— Zou ik mogen weten wat uw vraag te beteekenen heeft, mijnheer?

— O, niets bijzonders, mijnheer! antwoordde Raffles kalm. Alleen — ik weet vrij wat van de bende van het Kwade Oog en onder meer, dat men de uiterste voorzichtigheid in acht moet nemen als men plannen beraamt, om haar te bestrijden! Gij zijt nog niet van het gezin — en als gij bijvoorbeeld pas zeer kort geëngageerd waart met Miss Hooker...

— Als gij het weten wilt — reeds twee jaren! antwoordde Kingley hooghartig.

— Twee jaren? Welzoo! zeide Raffles, blijkbaar half voor zich heen.

Hij was onder het spreken onmerkbaar een weinig teruggedaan, en eensklaps was hij met drie groote sprongen naar de deur, die naar de gang leidde en rukte ze open.

Hij keek snel links en rechts de breede gang af, snelde haar vliegenschvlug ten einde, sprong een smalle trap met drie treden tegelijk op en rukte op het kleine portaal halverwege woedend aan een deur — vruchteloos, want zij was op slot.

Hij keerde haastig terug, trad het boudoir weder binnen, sloot de deur weder, kwam toen met een eigenaardige uitdrukking op zijn scherp geteekend gelaat op Marjorie toe, die hem zeer verbaasd had nagestaard en een paar woorden met Brand had gewisseld en zeide toen:

— Ik kreeg daar zoeven de bevestiging, Miss, dat ik niet geheel en al ongelijk had, toen ik mijn wantrouwen liet blijken jegens al degenen, die met uw vader niet in zeer nauwe familiërelaties staan. Ik ben natuurlijk vast overtuigd dat mijnheer Kingley, die wellicht over eenige maanden uw echtgenoot zal zijn, met de geheele zaak volstrekt niets te maken heeft — het zou te dwaas zijn, hierbij zelfs een seconde stil te staan en toch — ik heb geleerd ten aanzien van het Kwade Oog, tot in het overdrevene wantrouwig te zijn. Ik verzeker u dat daar aanleiding toe was.

— Maar dat is toch al te dwaas! barstte

Kingley uit. Als ik u wel begrijp, zoudt ge mij zoowaar willen verzoeken het vertrek te verlaten en alles alleen met mijn verloofde te bespreken?

— Dat was inderdaad mijn bedoeling, mijnheer! antwoordde Raffles hoffelijk, maar met vaste stem. Ik maak u nogmaals mijn verontschuldigen — maar de allergrootste voorzichtigheid is geboden, wanneer men den strijd gaat aanbinden met het Kwade Oog! Ik ga nog verder — als ik er niet volkomen zeker van was, dat Miss Marjorie de dochter was van den vermiste, als zij niet zoo sprekend geelk op de portretten, welke er van haar vader bestaan, dan zou ik niet met haar over de zaak hebben gesproken!

— Maar met dat al hebt gij nog niet verklaard, waarom gij zoeven op zulk een zonderlinge wijze het vertrek hebt verlaten, mijnheer Jeffris! riep Marjorie uit.

— De reden is heel eenvoudig, Miss — wij werden beluisterd! antwoordde Raffles, kalm. Wilt ge mij eens zeggen, hoeveel bedienden gij hebt?

— Tien mannen en zes vrouwen!

— Hoeveel van de bedienden dragen er witte kousen?

— Dat doen zij allen op twee na — de buttlër en de kok! Waarom vraagt gij dat?

— Omdat ik, nadat ik de deur had opengerekrukt, twee witgekousde beenen vliegenschvlug om een hoek van de gang zag verdwijnen!

Vergelijk eens de
Dubec-Sigaretten
met andere merken.

Hoofdstuk IV.

Het plan van Raffles.

Marjorie slaakte een zachten kreet van schrik en keek Raffles met wijdgeopende oogen aan.

Het was duidelijk te zien, dat deze mededeeling grooten indruk op haar had gemaakt.

Zij herinnerde zich ongetwijfeld de gevallen,

waarin de gevreesde bende hare leden tot in de huizen van hun slachtoffers had weten te zenden onder het mom van een chauffeur, een blond kameniertje, of een deftigen buttlër.

Maar Raffles vroeg weder:

— Waarheen leidt de smalle trap, aan het einde van de linksche gang?

— Naar de tweede verdieping! Het is een bediendentrap.

— Is de deur op het portaal in het midden van die trap altijd gesloten?

— Welneen — nooit!

— Nu was zij het dan toch wel, Miss! Daarom kon ik den man dan ook niet volgen, tot mijn grooten spijt! Hebt gij al uw bedienden reeds lang in dienst?

— De meesten langer dan vier jaar. De butler is al twaalf jaar bij ons en de chauffeur bijna even lang. Die beiden zijn volkomen betrouwbaar, daarop durf ik zweren!

Raffles had aandachtig toegeluisterd en zeide nu schouderophalend:

— Dat is misschien later wel te ontdekken! Maar voor ik nu verder met u de zaak bespreek, natuurlijk slechts ingeval gij van mijn diensten gebruik wilt maken, zou ik gaarne willen...

Hij voltooide den zin niet, maar keek Kingley aan op een manier, die niet voor tweërlei uitleg vatbaar was.

De jonge man haalde de schouders op, greep zijn handschoenen, die hij op een klein tafeltje had neergelegd en wisselde op zachten toon eenige woorden met Marjorie.

Toen boog hij voor haar en ging het vertrek uit, na een vluchtigen hoofdknik in de richting van de beide detectives.

Raffles wachtte tot zijn voetstappen niet langer hoorbaar waren, opende toen de deur om op de gang te zien, keerde terug en zeide op ernstigen toon tot Marjorie, die bij een der groote ramen was gaan staan:

— Bij de eerste de beste gelegenheid zal mijnheer Kingley u natuurlijk vragen, wat wij besproken hebben, Miss! Maar wanneer gij wilt dat ik u help — en ik geloof stellig dat ik dat doen kan — dan moet ge mij op uw eerewoord beloven, hem geen verklaring te geven! Slechts onder die voorwaarde ben ik in staat, met eenig succes op te treden!

— Maar mijnheer Jeffris — dat is toch meer dan dwaas! riep Marjorie uit, half lachend, half boos. Ik ken Fred al meer dan twee jaren! Ik vertrouw hem ten volle!

— Gij misschien — maar ik niet! antwoordde Raffles droogjes. Ik vertrouw letterlijk niemand, als ik den strijd aanbind met het Kwade Oog, niemand, verstaat gij? De kansen dat mijnheer Kingley mij nadeel berokkent door in den vriendenkring te spreken over mijn plannen, zijn natuurlijk zeer gering, als gij hem geheimhouding oplegt — maar zelfs die uiterst geringe kans wil ik niet loopen! De minste onvoorzichtigheid zou mijn plannen in duigen kunnen doen vallen. Als gij wist wat ik weet van de bende, dan zoudt ge mij beter begrijpen! En dus verg ik nogmaals volkomen geheimhouding van u — terwijl ik u op mijn beurt niet alles kan mededeelen wat ik voornemens ben! Het blijkt immers maar al te duidelijk dat de muren hier ooren hebben!

Het jonge meisje scheen slechts een korten strijd met zichzelf te voeren en antwoordde toen:

— Het is goed — ik beloof u dat ik met niemand, dus ook niet met Fred Kingley, zal spreken over hetgeen hier wordt beraadslaagd. Maar ik herhaal u dat het een groote dwaasheid is!

— Beter een dwaasheid van dien aard, dan een onherstelbare fout, Miss! Vindt gij het onbescheiden als ik u vraag of het huwelijk met mijnheer Kingley spoedig gesloten zal worden?

De wangen van Marjorie kleurden zich even, toen zij ten antwoord gaf:

— Dat is nog volstrekt niet zeker, mijnheer! Mag ik weten, wat u tot die vraag beweegt?

— Niets anders dan het verlangen, Miss, mij zoo goed mogelijk op hoogte te stellen van alle omstandigheden van de personen, die met u of uw vader in relatie staan! En nu ter zake. Van welken aard was de ziekte van uwen chauffeur, die hem belette, zooals gewoonlijk uw vader naar de beurs te rijden?

— Een soort hevige duizeligheid! Als hij stond, moest hij zich aan de meubelen vasthouden. Hij had heftige hoofdpijnen en klaagde over zijn oogen — het was alsof er een nevel voorhing.

— Gij hebt natuurlijk dadelijk een geneesheer laten komen?

— Dat spreekt van zelf! Onze eigen oude huisdokter, dr. Brunt, heeft hem behandeld.

— Wat dacht die er van?

— Ik geloof niet dat die er veel van begreep!

moest Marjorie bekennen. Hij schreef mosterdpleisters aan de kuiten voor en beval dat Bankman, zoo heet onze chauffeur, zich aanstonds naar bed moest begeven. Hij is nu trouwens weder op de been.

— Zou ik hem een paar vragen mogen stellen?

In plaats van te antwoorden drukte het jonge meisje op een electrischen schelknop en een oogenblik later trad een bediende binnen, die eerbiedig op den drempel bleef staan.

Onwillekeurig keek Raffles dadelijk naar de beenen van den man, die in witzijden kousen staken.

Maar herkennen deed hij ze niet, tot zijn spijt.

Hij keek den man scherp aan, maar het tamelijk onnoozele gezicht zeide hem weinig en ontevreden met zichzelf wendde hij zich af.

— Vraag of Bankman dadelijk wil hier komen, Joseph, beval Marjorie.

De bediende verwijderde zich en eenige minuten later trad een krachtig gebouwd man van een jaar of veertig binnen, met een open, breed gelaat en in de uniform van chauffeur gekleed.

Toen de deur weder achter hem gesloten was, begon Marjorie:

— Luister eens, Bankman! Deze heer is detective en hij komt om mij te helpen het spoor van mijn vader te hervinden! Je moet hem naar waarheid antwoorden op de vragen die hij je zal stellen.

— Ik zal niet veel tijd in beslag nemen, vriend! zeide Raffles, terwijl hij op den chauffeur toetrad. Hoe gevoel je je nu?

— Nog niet heelemaal normaal, mijnheer — maar het gaat toch al beter! antwoordde Bankman.

Raffles tilde behoedzaam de oogleden van den man op, keek aandachtig naar het wit van den oogbal, dat er eenigszins porceleinachtig uitzag, voelde hem den pols, beluisterde den hartslag en mompelde toen voor zich heen:

— Belladonna! Nu, zij werken weer met paardenmiddelen! Een tiende gram meer en de man was er geweest!

Toen richtte hij zich opnieuw tot den chauffeur en vroeg:

— Herinner je je soms, dat je iets bijzonders geproefd hebt aan je eten, of je drinken, den dag of den avond voor de ontvoering van je meester?

De man dacht even na, wat hem tamelijk veel moeite scheen te kosten en gaf toen ten antwoord:

— Ik geloof dat de koffie wel een beetje bitter smaakte, die ik den avond te voren in het bediendenvertrek had gedronken, mijnheer. Ik meen dat ik er nog gekscherend over geklaagd heb tegenover onze keukenmeid. Zij deed er toen nog een schepje suiker bij, om den bitteren smaak weg te nemen.

— Sliep je vast?

— Vaster dan ooit, mijnheer!

— En 's morgens deden zich die verschijnselen voor?

— Zoo is het! Ik werd om zeven uur wakker met een brandenden dorst en toen ik wilde opstaan om een glas water te drinken, scheen de kamer met mij rond te draaien, het zweet brak mij uit, er kwam als een mist voor mijn oogen en ik moest mij weer in bed laten vallen. Natuurlijk was er geen sprake van, onder die omstandigheden een auto te besturen. Mijnheer kwam eens naar mij kijken, en hij zei mij dat hij den wagen zelf wel zou rijden!

— Nu, dit alles is zoo klaar als de dag! Was de wagen gereed om gebruikt te worden?

— Ik had hem zelf den avond te voren schoon gemaakt, mijnheer!

— Was het benzinereservoir gevuld?

— Tot aan den rand!

— Ik dank je, vriend — voorloopig heb ik je niets meer te vragen! Houd nog maar eenigen tijd rust, drink zooveel mogelijk melk als je maar verdragen kunt en rook liever de eerste dagen niet!

Bankman verliet het vertrek weder en Raffles bleef eenigen tijd in gepeins staan en zeide toen:

— Er behoeft natuurlijk geen seconde aan te worden getwijfeld, Miss, of uw chauffeur is bedwelmd, hoogstwaarschijnlijk met belladonna en het is al even waarschijnlijk dat een van de bedienden dat heeft gedaan — misschien wel dezelfde man, wiens witgekousde beenen ik zoo snel heb zien wegijlen! En zeg mij nu eens, of gij eenig vermoeden koestert omtrent de persoonlijkheid van de dame, die men met uw vader in de auto heeft gezien! Ik begrijp wel dat de vraag eenigszins pijnlijk is voor een jong meisje — maar ik moet alles weten, wat er bij mogelijkheid maar te weten valt!

— Gij kunt mij alles vragen wat gij wilt, mijnheer en ik zal u alles zeggen wat ik weet — maar het is niet veel! zeide Marjorie zuchtend.

— Voor ik daartoe over ga, Miss — blijft gij bepaald bij uw plan, om geen gevolg te geven aan den eisch der bendeleden, om dat half miljoen dollar als losprijs voor uw vader te betalen?

Het jonge meisje antwoordd niet dadelijk en Brand zag op haar gelaat duidelijk, welk een strijd zij in haar binnenste voerde.

Eindelijk vroeg zij op haar beurt:

— Geloofst gij werkelijk, dat de politie er niet spoedig in zal slagen, mijn vader uit de handen van die schurken te bevrijden?

— Het zou tot niets dienen, Miss, wanneer wij u de waarheid verbloemden! antwoordde Raffles op ernstigen toon. En daarom zeg ik het zonder omwegen — de politie zal de verblijfplaats van uw vader niet vinden!

— En denkt gij dat zij werkelijk hun bedreigingen ten uitvoer zullen brengen, wanneer het geld niet op den bepaalden tijd is gestort?

— Miss, de bende van het „Kwade Oog” is tot alles in staat! Zij heeft dat reeds vroeger bewezen en reeds heeft zij talrijke moorden gepleegd, onder anderen op lieden, die in gebreke waren gebleven, hare bevelen op te volgen! Weet dus wel wat gij doet en bedenk welke verantwoordelijkheid gij op u laadt!

Marjorie was zeer bleek geworden.

Zij wrong de kleine handen en liep eenige malen het vertrek op en neer.

Toen bleef zij weder voor Raffles stilstaan en riep uit:

— Vader zelf zou het voor zichzelf nooit doen, dat weet ik! Maar gij hebt mijn vrees gewekt, mijnheer! Ik had nooit verwacht, dat de bandieten het zoo ver zouden laten komen en ik hoopte stellig, dat de politie binnen enkele dagen zijn verblijfplaats zou hebben ontdekt! Ik ben dus nu vast besloten — ik zal het half miljoen dollars betalen! Ik dank u voor uw aanbod om mij te helpen, mijnheer — ofschoon ik thans die hulp niet meer zal behoeven!

Het meisje stak Raffles de kleine hand toe, maar Raffles maakte een afwijzend gebaar en hernam glimlachend:

— Zoover zijn wij nog lang niet, Miss! Een half miljoen is zeer veel geld!

— Maar gijzelf, mijnheer, zegt dat het leven van mijn vader op het spel staat!

— En daarbij blijf ik! Betaalt gij het geld niet, dan zullen zij hem dooden, wees daar maar zeker van! Zij zijn pas weder, opnieuw opgestaan en zij begrijpen zeer goed dat zij een afschrikwekkend voorbeeld moeten stellen en dat men hen niet langer zal vreezen, wanneer zij uw vader weer zonder meer op vrije voeten stellen!

— Maar wat dan? Het een of het ander moet toch geschieden! riep Marjorie op wanhopigen toon.

— Luister, Miss — dan zal ik het u zeggen. Ik zal u mijn plan mededeelen — maar dan moet ik ook eerst nauwkeurig den inhoud kennen van den dreigbrief, dien de bandieten u hebben gezonden. Dien hebt gij toch nog?

— Neen mijnheer — die brief is bij de politie.

— Dat is heel jammer!

— Maar hij was kort en ik ken hem wel uit het hoofd!

— Des te beter! Vergun mij een oogenblik!

Hij haalde een kleine bloc-note uit zijn zak, schreef haastig een paar woorden op het bovenste blaadje, scheurde het af en gaf het aan Brand, die tot dusverre nog niet gesproken en alleen nog maar aandachtig geluisterd had.

De jonge man las:

Tracht onmiddellijk zoo volledig mogelijk inlichtingen betreffende de bedienden in te winnen. Hetzelfde geldt voor Fred Kingley. Wacht mij in het hotel.

Brand was niet weinig verbaasd over deze opdracht, maar daarvan toonde hij niets.

Hij maakte een bulging voor het jonge meisje en verliet zonder een woord te spreken, het vertrek.

Raffles bleef nog een oogenblik nadenkend midden in het vertrek staan en zeide toen, terwijl hij met een ruk het hoofd ophief:

— Die dreigbrief, als ik u verzoeken mag?

— Hij luidde aldus, mijnheer: „Zorg, dat er vandaag over een week, dat is te zeggen op Dinsdag 3 Maart, een bedrag van een half miljoen dollars in bankbiljetten aanwezig is in het midden van de zandvlakte, die zich uitstrekt

tusschen Newark en Jersey City. Wacht ons daar geheel alleen, met het geld. Nauwkeurig om twee uren zal er een vliegmaschine neerdalen, om het geld in ontvangst te nemen. Weigert gij, dan sterft uw vader den volgenden dag. Tracht ons niet te misleiden, want gij zoudt het bezuren. En als wij u een goeden raad mogen geven, laat dan de politie buiten de zaak, want als gij het niet doet, brengt gij het leven van uw vader zelf in gevaar! De plek waar gij geheel alleen met het geld moet komen, bevindt zich juist op het kruispunt van de twee groote wegen, die elkander in het midden van de vlakte snijden." En onder dat briefje stond een wijdgeopend oog als onderteekening — een oog met een verschrikkelijke uitdrukking!

— Wat is dat voor een vlakte, die zij aanwijzen? vroeg Raffles, die aandachtig had toegeluisterd.

— Het is een natuurlijke zandvlakte, hier en daar met zeer laag struikgewas begroeid en die reeds vele jaren in bezit is van een bouwmaatschappij, die er een villapark wil stichten. Tot dusverre heeft zij die plannen echter niet kunnen uitvoeren wegens de ongunstige tijdsomstandigheden.

— Is dat terrein ver hier vandaan?

— Ongeveer anderhalf uur rijdens met een auto!

— Is het een groote vlakte?

— Zeer groot! De vlakte is rechthoekig, diagonaalsgewijze doorsneden door twee groote wegen, die ieder omstreeks dertig mijlen lang zijn! Zelfs een snelle auto zou dus wel een half uur noodig hebben om van den rand van de vlakte tot aan het kruispunt van beide wegen te komen.

— Dat hebben de bandieten dan handig verzonnen! riep Raffles uit. Wanneer zij met een vliegmaschine komen, kunnen zij natuurlijk veel eerder op het afgesproken punt zijn en binnen

enkele seconden weer opstijgen! De vlakte is immers volkomen kaal?

— Volkomen! Er groeien nauwelijks hier en daar eenige bosjes gras en wat armzalig struikgewas!

— Men zou er zich dus onmogelijk in hinderlaag kunnen leggen?

— Ik geloof dat geen konijn er zich zou kunnen verschuilen!

— Een konijn?

De oogen van Raffles hadden een vreemden glans gekregen, toen hij het woord herhaalde en er speelde even een vaag glimlachje om zijn scherp geteekenden mond.

Hij scheen iets binnensmonds te mompelen en ging naar het raam, om even naar buiten te zien.

Toen keerde hij met snelle passen weder naar Marjorie terug en zeide:

— Stond daar in het briefje volstrekt niets van de wijze, waarop gij u naar die plek moest begeven?

— Dat is waar ook — dat heb ik nog vergeten! Ik moest met een kleine auto komen, een tweesitter, die ik zelf moest besturen! Dat deden zij natuurlijk, opdat ik in een grootere auto geen politiemannen zou kunnen verbergen!

— Waarschijnlijk! bevestigde Raffles. Nu, ik moet erkennen dat het handig in elkaar zit! Vergis ik mij, Miss, als ik geloof dat het u niet aan persoonlijken moed ontbreekt?

— Als gij bedoelt of ik u wil helpen om mijn vader terug te zoeken en daarbij gevaar zal loopen, dan hebt gij gelijk, mijnheer! riep Marjorie uit. Gij wilt dat ik naar de plek ga en het geld betaal?

— Ik wil niet dat gij het geld betaalt! Wel echter, dat gij u op het afgesproken tijdstip naar de kruising der beide wegen begeeft! Maar dat zeg ik u — gij zult er niet alleen komen! Met een paar vrienden van mij zal ik van de partij zijn, als gij het goedvindt!

Hoofdstuk V.

Het huis van Macfarlan.

Er ontbraken nog twee dagen van de acht, welke de bandieten als termijn hadden gesteld voor het betalen van den reusachtigen losprijs.

En als er zich gedurende de drie nachten, die verloopēn waren tusschen de komst van Raffles en dit tijdstip iemand des nachts in het midden van de groote zandvlakte bij Newark had bevonden, dan had hij daar getuige kunnen zijn van een zonderlingen, nachtelijken arbeid, verricht door een drietal mannen, die even geruischloos kwamen als zij gingen, met een kleine auto, die bijna in het geheel geen leven maakte, als zij, een reusachtige vleermuis gelijk, over een van de twee breede wegen snelde, welke de vlakte in schuinsche richting doorkruiste....

Wat de verdwijning van den Beurskoning betreft, waarover bijna iedereen in New-York sprak — Raffles had goed gezien, toen hij voor-spelde, dat de politie hier machteloos zou staan.

Want ondanks haar ijverigste nasporingen, ondanks de arrestatie van een tiental verdachte individuen, had zij niet het minste spoor van den ontvoerden bankier kunnen vinden, noch van de elegant gekleede vrouw, die met hem in zijn auto was gezien en het huis op den hoek van de 5de Avenue en de 40ste Straat was binnengetreden — of tenminste den doorgang, die o.a. tot dat huis toegang gaf.

Maar Raffles wist heel wat meer dan de officieele politie!

En al was het hem op den vijfden dag nog steeds onbekend, waar de ontvoerde beurskoning zich kon ophouden, zoo had hij toch andere zaken ontdekt, die van het grootste belang konden zijn.

Henderson zoowel als Brand hadden hem daarbij geholpen, daar zij de stad New-York voortreffelijk kenden en de drie mannen hadden zoo weinig mogelijk gezamenlijk geopereerd, teneinde geen argwaan te baren.

Zij logeerden nog steeds in het Astor Hotel, maar reeds was Brand er in geslaagd, onder

een zeer goede vermomming twee kamers te huren in een soort pension, dat gedreven werd door een weduwe van een gevallen Amerikaanschen officier niet ver van de Bowery.

Daar zouden de mannen, wanneer zij maar wilden, in kunnen trekken, want Brand had voor hen drieën een halve maand vooruit betaald en reeds stond er op een van de beide kamers een groote koffer met kleederen, welken zij zich den eersten dag gehaast hadden, te koopen, reeds voor dat zij zich bij het Astor Hotel kwamen aanmelden.

Want immers — Raffles wist niet alleen aan wien het hoekhuis toebehoorde, waarin men den bankier met zijn geheimzinnige tochtgenoot had zien verdwijnen — dat wist de politie ook wel! — maar het was hem bekend, dat Larke in briefwisseling stond met dien Macfarlan en dat pleitte geenszins voor den laatste!

Het was de taak geweest van Brand, Macfarlan dag en nacht na te gaan en zoo behoeft het ook niemand te verwonderen, dat de beide onafscheidelijke vrienden elkander in ruim twee en een halven dag niet hadden gezien — behalve eenige uren in den nacht, dien zij slechts gedeeltelijk tot slapen benutten.

Wat Henderson aangaat — hij had eveneens uitstekende diensten kunnen bewijzen door betrekkingen aan te knopen met het allerliefste dienstmeisje in het huis van Hooker en uit den mond van de blonde Kate had hij menig ding vernomen, dat het onthouden waard was.

Zoo kwam het onder meer aan den dag, dat de blonde bediende met het onnoozele gelaat, die tijdens het bezoek van Raffles den chauffeur Bankman had moeten halen, nog slechts zes maanden in dienst was van Hooker, terwijl bijna alle anderen er op zijn minst drie jaren waren.

Hij verrichtte zijn werk uitstekend, de jeugdige Joseph, maar men hield niet erg veel van hem, omdat hij, zooals Kate minachtend verklaarde, „een suffert” was.

Hij maakte wel steeds gebruik van de vrije uren, waarover hij kon beschikken, maar hij noodigde nimmer iemand van het vrouwelijke personeel uit om hem te vergezellen en hij keerde punctueel op het door den butler vastgestelde uur terug, als de klok nog niet koud was.

Kortom — een modelbediende.

De blonde Kate zelf was reeds vijf jaren in dienst van Marjorie Hooker, die zeer tevreden was over het meisje, dat slechts een enkele fout had: een wat erg ruim hartje, waarin plaats voor vele mannen scheen te zijn.

Dat moest gezegd worden — de mooie Kate was weinig standvastig en schonk haar gunsten nooit lang achtereen aan denzelfden uitverkorene.

En op dat tijdstip kon ongetwijfeld James Henderson, de reusachtige chauffeur van den Engelschen graaf, er zich op beroemen, zeer hoog bij Kate te zijn aangeschreven.

Maar Raffles ging nu eenmaal zeer voorzichtig te werk en hij had Henderson op het hart gedrukt, vooral niet te snel van stapel te loopen en Kate in geen geval in zijn vertrouwen te nemen, want men kon niet weten, aan wie dat vertrouwen werd geschonken!

Het beruchte „Meisje met de Madonna Oogen” was immers ook bij verschillende zeer rijke lieden kamenier of dienstmeisje geweest — tot het ten slotte uitkwam, dat zij een zeer gevaarlijke misdadigster was en zij voor vele jaren naar het tuchthuis werd gezonden.

Zoo stonden de zaken, toen Raffles, na een vermoetenden dag vol nasporingen omstreeks half zeven in den avond naar het Astor Hotel terugkeerde, waar hij nauwelijks een kwartier op zijn kamer was geweest om zich voor het diner in de groote eetzaal te kleeden, toen Brand binnentrad — weinig minder vermoeid, maar met een glans van triomf op zijn jong gelaat.

Raffles, die juist bezig was met de belangwekkende en veel overleg eischende werkzaamheid van het strikken van zijn witte das, boog zich een weinig terzijde, keek Brand onderzoekend aan en zeide toen:

— Goeden avond, mijn waarde! Vermoeid?

— Niet weinig! Van de eene auto in de andere, van het eene informatiebureau naar het andere, lift in, lift uit, trap op, trap af!

— Toch zie je er niet ontevreden uit! Iets ontdekt?

— Althans wat! Maar ik wil eerlijk zijn — als wij den brief van dien Larke niet hadden gehad, dan zouden we zeker niet zoo ver zijn gekomen!

Raffles beschouwde met de grootste opmerkzaamheid het zooveen gestrikte dasje, greep het diep uitgesneden vest van gebloemde zijde en sprak:

— Dat is menigmaal zoo bij dergelijke onderzoekingen! Een klein toeval kan vaak tot groote gevolgen leiden! En vertel nu maar eens!

— Ik heb Larke gezien!

— Prachtig! Dat is al goed nieuws! Waar was dat?

— Vlak bij de 40ste straat zag ik hem van een bus stappen, ik volgde hem natuurlijk en ik zag hoe hij het huis van Macfarlan binnenging. Ik droeg de uniform van telegrambesteller en ik kon hem dus volgen zonder in het minst zijn argwaan gaande te maken. Ik wist dat Macfarlan thuis was, want dien had ik een half uur geleden met zijn auto zien terugkomen en ik ben ook nog naar de tweede verdieping gegaan, waar hij woont — maar van luisteren was natuurlijk geen sprake!

— Heeft hij de heele tweede verdieping in gebruik?

— Ja. Hij schijnt rijk te zijn. Hij is jonggezel, of liever gezegd weduwnaar, wat precies op hetzelfde neerkomt. Bepaald werk verricht hij niet, maar hij houdt een paard, een auto, hij heeft twee bedienden, behalve zijn huishoudster en hij is lid van de Dalia Club — dat schijnt hier een van de duurste en weelderigste te zijn.

— Heb je gewacht tot Larke weer terugkwam?

— Dat spreekt vanzelf! En ik heb gewacht op een plek, waar ik zoowel den ingang aan de 5de avenue, als de tweede poort op de binnenplaats in het oog kon houden — en dat was goed ook, want beiden staken de binnenplaats over, zoo wat een half uur later en gingen heen door den tweeden ingang.

— Waar gingen zij heen?

— Naar een fijn wijnrestaurant, om er te lunchen. Daar kon ik natuurlijk als telegrambesteller moeilijk komen! En heb toen toch maar gewacht en zoo wat een uur later kwamen

zij weer te voorschijn en namen afscheid. Ik heb toen Larke gevolgd en ik weet nu waar hij woont — Lafayette Street!

— Knap gedaan! Dat kan veel waard zijn! Nog iets mee te deelen?

— O ja — ik ben nog lang niet klaar! Maar voor ik verder ga — is het van dien Larke niet zeer brutaal, om zich hier in New-York te durven vertoonen?

— Waarom? Hij heeft zijn straf tijd uitgezeten — en de politie kan hem thans geen haarbreed in den weg leggen, al zal zij hem natuurlijk wel in het oog houden! Was hij niet vermomd?

— In het geheel niet! En nu over iemand anders, Edward! Je hebt mij in opdracht gegeven, alles te weten te komen omtrent Fred Kingley. Waarom was dat eigenlijk?

— Wel, ik was er nieuwsgierig naar, te weten wat wel een jongen man, die rijk is en gezond, kan bewegen, een huwelijk uit te stellen met een zeer rijk en mooi meisje, met wie hij reeds twee jaren verloofd is! Heb jij die reden kunnen ontdekken?

— Misschien wel! antwoordde Brand met een sluw lachje. Je moet namelijk weten dat de oude Hooker hem niet kan uitstaan!

Raffles hield een oogenblik verbaasd op bij het aantrekken van zijn rok en zeide toen:

— Dat heb ik zeker niet geweten! Waarom is dat?

— Och, onberedeneerde antipathie, als je het zoo noemen wilt? Maar de zaak is, dat Hooker altijd een echte werkezel is geweest en zijn aanstaande schoonzoon een rijke lulak, die zijn leven vult met wedrennen, motorbooten, de club en het variété! Hij schijnt hem een jaar geleden een plaats te hebben aangeboden op zijn bankierskantoor, en de jonge Kingley moet dat aanbod met verontwaardiging van de hand hebben gewezen. En nu schijnt Hooker erg wantrouwend te zijn uitgevallen en misschien heeft hij eens willen zien of de liefde van den jongen voor zijn dochter wel echt is — want hij heeft verzekerd dat zijn dochter maar een heel kleinen bruidschat zou meekrijgen!

— Je verbaast me! riep Raffles uit, inderdaad verwonderd. Wat wil hij dan met al dat geld uitrichten? Hij kan het toch niet mee in het

prachtige familiegraf nemen, wat hij zich heeft laten bouwen?

— Dat niet! Maar hij heeft nog twee zoons, een in Australië en een in Paramaribo! Dat wist je ook niet? riep Brand triomfantelijk uit.

— Volkomen nieuw voor me! moest Raffles erkennen. En de elegant gekleede vrouw? Kun je me daar niets bijzonders van meedeelen? Heb je niemand gezien, die het huis van Macfarlan binnenging en die identiek met die vrouw had kunnen zijn?

— Ik heb er tweemaal een vrouw zien binnengaan — maar geen van de beide keeren beantwoordde zij ook maar in de verte aan de beschrijving, welke de getuigen geven van de vrouw die met Hooker in de auto zat! antwoordde Brand, en er verscheen een grappige uitdrukking op zijn gelaat, toen hij Raffles glimlachend aanzag en vervolgde:

— En toch geloof ik, dat ik die geheimzinnige dame heb gezien!

— Maar waarom zei je dat niet aanstonds, riep Raffles uit.

— Omdat ik, eerlijk gezegd, nog lang geen zekerheid heb! antwoordde Brand. Want — die mooie vrouw was een man! Het was nog bijna een knaap, zeker niet ouder dan een jaar of twintig, met een zachtrose gelaat, tener gebouwd, met prachtige groote oogen!

— En jij gelooft...? Maar, mijn waarde, die vrouw kan immers wel inderdaad een vrouw geweest zijn en zich als man vermomd hebben!

— Dat geloof ik haast niet! Toen ik het jonge mensch zag, had hij een pijp tusschen de lippen, en een pijp rooken zullen maar heel weinig vrouwen doen! Bovendien had hij op dat tijdstip volkomen het uiterlijk van een man, tot in zijn minste bewegingen. Maar in het langs loopen hoorde ik hem even spreken en hij had een hooge, wat dunne stem.

— En nu meen je dat Hooker zich heeft laten inpalmen, door een als dame verkleed jongmensch, om....?

— Ik acht het tenminste zeer waarschijnlijk! Je hebt immers zelf vernomen, Edward, dat mijnheer Jerry Hooker, de beurskoning, lang niet afkeerig is van wijntje en Trijntje en zelfs bekend staat als een echte Don Juan! Natuurlijk weet zijn dochter daar niets van, maar hij moet ver-

scheidene amourettes hebben gehad, nu eens met dames uit de beste standen, dan weer met tooneel-nimfen, of filmsterren! Maar hoe hij die zoo-genaamde dame onder weg heeft opgepikt, terwijl hij toch naar de Beurs reed — dat is voor het oogenblik meer dan ik je kan zeggen.

— Nu, dat doet er ook eigenlijk weinig toe! hernam Raffles schouderophalend. Dame of man — de handlanger zal hem wel op de een of andere wijze van zijn baan hebben afgelokt! Misschien deed hij of zij het voorkomen, alsof hij door de auto van den beurskoning werd aangereden, of iets anders van dien aard, zoodat hij wel half en half genoodzaakt was, het slachtoffer zijn hulp aan te bieden! Voor ons is het voorloopig de hoofdzaak, dat wij weten wie er met de ontvoering te maken hebben gehad! Weet je me nog iets mee te deelen?

— Ja, ik ben er nog niet heelemaal! antwoordde Brand op guitigen toon. Weet je wie een speciale vriend is van Bernard Macfarlan?

— Los het raadseltje zelf maar op!

— Fred Kingley!

Een oogenblik gingen de wenkbrauwen van Raffles de hoogte in en toen zeide hij:

— Eigenlijk verrast het mij niet eens zoo bijzonder! Het gelaat van dien jongen man heeft mij van den eersten keer dat ik het zag een weinig dubbelzinnig toegeschenen! Weet je nog meer van hem?

— Nu, dat is niet veel! Een van zijn clubvrienden wist te verhalen dat zijn groote rijkdom eigenlijk niets anders is dan schijn. Hij heeft verbazend veel schulden en men zeide algemeen dat alleen een zeer rijk huwelijk hem kon helpen. Maar het schijnt eveneens het geval te zijn dat het jongmensch aan trouwen in het geheel niet denkt!

— En toch is hij verloofd met Marjorie Hooker? Nu, dat is zeker eigenaardig genoeg! En de vader heeft verklaard dat hij zijn kind geen bruidschat meegeeft? Wel, het blijft nog altijd mogelijk dat wij ons vergissen betreffende den persoon van mijnheer Kingley, maar wij zullen er niettemin goed aan doen, dat wij hem in het oog houden! Verkeert hij openlijk met dien Macfarlan?

— Tot voor een dag of vier! antwoordde Brand. Misschien kwam Larke toen op het tapijt,

hij vertelde natuurlijk van den brief, dien jij hem had ontnomen en van dat oogenblik af was voorzichtigheid geboden, al ben ik er van overtuigd dat de schurken thans nog niets weten van je komst hier. Maar nog slechts korten tijd geleden ging Kingley vrijelijk om met Macfarlan en waarom zou hij ook niet — niemand verdacht den laatste immers? En nu nog zijn wij de eenigen die dat doen! Wat de politie aangaat — het is mij gebleken, dat zij er zelfs geen seconde aan heeft gedacht, dat huis van Macfarlan eens nader te onderzoeken. Toch is thans bijna zeker, dat de ontvoerde bankier daar althans tot de duisternis vertoefd heeft en gevangen is gehouden.

— Kan dat, zonder dat iemand het opmerkt?

— Het is zelfs heel gemakkelijk! De auto heeft natuurlijk stilgestaan voor de zijdeur, die zich ongeveer in het midden van de lange inrijpoort bevindt en de bankier is, zonder iets te vermoeden, uitgestapt om de jonge dame in huis te volgen. Misschien rook hij een aardig avontuurtje en de Beurs kon wachten! Hij is toen natuurlijk overvallen, misschien wel bedwelmd — maar daar op dat uur van den dag niemand die poort passeert, heeft men hem ook niet zien binnengaan. Des avonds kan het niet zoo moeilijk geweest zijn, hem verder te brengen en een handlanger is met zijn eigen auto door de tweede poort weggereden.

— Zoo zal het wel gegaan zijn! zeide Raffles peinzend.

En nu deelde hij Brand alles mede, wat hij zelf had ontdekt en wat Henderson hem had kunnen mededeelen.

Terwijl hij dit alles verhaalde, had Brand zich reeds ontdaan van zijn vermomming en zich op zijn beurt voor het diner gekleed.

En niemand zou thans zeker in de beide elegant gekleede heeren den telegrambesteller en den armzaligen zwerver herkend hebben — want in die vermomming had Raffles zijn nasporingen op touw gezet.

Toen zij op het punt stonden de groote logeerkamer te verlaten, zeide Raffles op zachten toon!

— Het moeilijkste deel van onze taak zal zijn, de verblijfplaats van den bankier op te sporen! En die moeten wij beslist kennen, liefst zoo spoedig mogelijk, want wij kunnen er staat op

maken dat het Kwade Oog tot een vreeselijke wraakneming zal overgaan, zoodra het blijkt dat wij de bende bedrogen hebben en de mannen met hun vliegmaschine niet terugkeeren! En dat zij dat niet zullen doen — daarvoor zal ik zorg dragen, of ik zou niet zijn wie ik ben! Wij zullen dus zoo spoedig mogelijk eens een onderzoek gaan instellen in het huis van Macfarlan!

— Dat zal dan vannacht nog moeten geschieden, want morgen is reeds de dag waarop het geld moet worden overgeleverd!

— Dat was ik ook van plan! zeide Raffles lakoniek. En ga nu mede naar de eetzaal — het klinkt wel prozaisch, maar ik heb honger!

De beide mannen daalden langs de marmeren statietrap omlaag, staken de prachtige vestibule over, die herinneringen wakker riep aan de peristelea in de huizen der schatrijke oude Romeinen en traden de eetzaal binnen, waar nog een vrij groot publiek aanwezig was, ondanks het late uur.

Raffles had een tafeltje laten reserveeren en de voortreffelijk afgerichte kellners kwamen aanstonds het diner opdragen.

Raffles liet vlug zijn blikken door de zaal weiden en toen stootte hij Brand zachtjes met den voet aan en zeide, met de oogen op zijn bord soep gericht:

— In de tweede rij van ons af, het zevende tafeltje van den wand, zit een goede kennis van ons — mijnheer Fred Kingley in persoon! Nog niet omzien!

— Alleen?

— Neen, met een heer met een bruin puntbaardje en een lorgnet op, in een hoornen montuur!

— Dat moet Macfarlan zijn! hernam Brand zachtjes. Ik vind het nog al onvoorzichtig, dat zij zich samen vertoonen!

Maar Raffles haalde de schouders op en hernam:

— Waarom eigenlijk? Raffles is immers op het oogenblik de eenige, die Macfarlan verdenkt

en wie rekest op het toeval, dat die lastige potkijker zich juist nu in de eetzaal van het Astor hotel bevindt? Intusschen hoop ik dat zij dezen avond en nacht niet besteden aan een of ander partijtje, anders komt Macfarlan te laat thuis en dat zou mij niet passen! Heb je al eens naar zijn huisdeur gekeken?

— Er zijn er twee! Een in de 40ste straat en dan de zijdeur, waarvan ik je zooveen sprak in het midden van de inrijpoort, een waar verwulf, waar het tamelijk duister is, als onder den boog van een brug. Het is een eigenaardige bouwvord, want boven de poort bevinden zich nog drie verdiepingen.

— Nu, als die Macfarlan werkelijk lid van de bende is, dan zal hij zeker wel eenige voorzorgen hebben genomen om den toegang tot zijn huis zeer moeilijk te maken. Wij moesten de deuren maar liever met rust laten en het eerder over de daken heen probeeren!

— Dat zou misschien gemakkelijker gaan, aan wij nu nog kunnen denken! zeide Brand op levendigen toon! Drie huizen verder staat een kleine fabriek, die met den achtergevel aan de binnenplaats grenst en die heeft, zooals de politievoorschriften eischen, aan dien kant een brandtrap. Zijn we eenmaal op het dak van de fabriek, dan is het gemakkelijk, op dat van het huis van Macfarlan te komen.

— Hoeveel verdiepingen zijn er nog boven de zijne?

— Nog drie! Het is een vrij ouderwetsch huis en eigenaardig gebouwd, zooals ik je zeide. Hij bewoont de tweede verdieping, maar de eerste is ook van hem en ten slotte heeft hij zijn kantoor gelijkvloers, terwijl een tweede firma de rest in huur heeft. Maar daar schijnt bitter weinig bij om te gaan, want er zitten nooit meer dan hoogstens drie of vier beambten.

— Nu, wij zullen het vannacht wel zien! Ik hoop stellig, dat wij in het huis van Macfarlan nadere aanwijzingen kunnen vinden betreffende de verblijfplaats van Jerry Hooker!

Hoofdstuk VI.

Waar Hooker was.

Het uur van middernacht had juist geslagen toen drie mannen naar de plek slopen, waar de brandladder van de fabriek eindigde, op ongeveer twee meter van den grond.

De drie mannen waren Raffles, Brand en Henderson.

Zij waren allen in donkere kleederen gestoken, zonder iets dat blink, of door lichtere kleur de aandacht kon trekken.

De reus droeg een lichte houten ladder mede, zooals ze wel worden gebruikt in modezaken en welke hij zelf nog dien avond onder handen had genomen, zoodat het voorwerp inschuifbaar was tot op nog geen meter lengte en hij het dus gemakkelijk onder zijn wijden mantel kon verbergen.

Uitgeschoven was de ladder meer dan drie en een halve meter lang en Raffles had ze laten maken, daar zich het dak van de fabriek vrij hoog verhief boven de daken van de aangrenzende huizen.

Ook was het laddertje noodzakelijk om het ondereinde van de brandtrap te kunnen bereiken.

Het werd tegen den muur gezet, de mannen klommen er haastig op, zonder het minste gerucht te maken en toen zij het onderste platform van de brandtrap bereikt hadden, werd het practische voorwerp weder opgetrokken en Henderson bond het zich met een riem op den rug, teneinde beide handen nu vrij te hebben.

Zij klauterden haastig langs de ijzeren trap naar boven, tot zij het platte dak van de fabriek bereikt hadden.

De binnenplaats was slechts vaag verlicht en het was een donkere nacht, zoodat er slechts weinig gevaar voor ontdekking bestond.

Spoedig hadden zij den rand van het dak bereikt en nu bleek de houten ladder van groot nut te zijn.

Met behulp daarvan klommen de drie mannen naar het aangrenzende dak en lieten de ladder waar zij stond.

Het was immers zeer goed mogelijk, dat zij langs denzelfden weg weder terug zouden moeten keeren.

Voorzichtig voortgaande bereikten zij het hoekhuis en hier werd een oogenblik halt gehouden om te beraadslagen.

— Wij moeten trachten, een dakluik te vinden! zeide Raffles op zachten toon. De schoorsteenen wil ik liever niet gebruiken — de winter is pas voorbij en het neervallend roet zou ons kunnen verraden.

— Maar zou hij zijn dakluik niet van een alarmsignaal voorzien hebben, Mylord? vroeg Henderson zacht.

— Daarvan kunnen we ons overtuigen, James! antwoordde Raffles. Laten wij maar eerst een luik zoeken!

Het duurde niet lang of de drie mannen hadden, al tastend, een vrij groot luik gevonden in het platte dak, van hout en zink vervaardigd en dat tamelijk zwaar moest zijn.

Henderson wilde reeds den grooten ijzeren ring grijpen, toen Raffles hem terughield met de woorden:

— Afblijven! Dat kan gevaarlijk zijn!

Hij knielde naast het luik neder en haalde een klein voorwerp uit zijn vestzak, hetwelk hij op den ijzeren ring plaatste.

Het was een voltmeter.

En nauwelijks had het koperen stiftje den ring aangeraakt, of de wijzer liep snel om en wees 220 volt — de gewone spanning van iedere huisleiding.

Raffles had dit kunnen zien aan het sterk gedempte licht van zijn electrische zaklantaarn.

— Het is maar goed dat je niet aan dien ring bent gekomen, die slechts de kleur van ijzer heeft, maar inderdaad van koper is! zeide Raffles lakoniek tot Henderson. Je zoudt denkkelijk niet veel van dezen tocht hebben naverteld, vriend James! Ja, onze tegenstanders zijn geen kinderen! Zij werken met groote middelen! En

hoe eenvoudig toch! Een eind koperdraad, een stopcontact — klaar is Kees! En wie dien koperen ring aanraakt, met de voeten op dit zinken dak, krijgt den vollen stroom door het lichaam! En hij wordt gedood, of op zijn minst zwaar gewond en bedwelmd!

— Maar hoe komen wij dan binnen? mompelde Brand, tamelijk ongerust bij de ontdekking van dit gevaarlijke afweermiddel.

— Dat is niet zoo moeilijk! antwoordde Raffles. Wij hebben niets anders te doen, dan den stroom door te leiden! Is er hier geen telefoondraad in de buurt? Stil — daar zie ik er al een, bij den dakrand. Geef de tasch eens aan!

Henderson haalde een kleine lederen tasch te voorschijn en Raffles haalde er een rol goed geïsoleerd koperdraad uit, benevens een buigtang met beenen van eboniet en een paar gummi handschoenen.

Hij knipte een eind van den draad af, trok de handschoenen aan, schrapte het stuk draad aan beide uiteinden af, zoodat de koperen kern bloot kwam, draaide het eene uiteinde om den verraderlijken ring van het luik en bevestigde het andere met een klemschroef aan den telefoondraad, even onder den porceleinen isolator.

De stroom liep nu door en men zou zonder het minste gevaar den ring kunnen aanraken.

Henderson trok veiligheidshalve eveneens een paar dikke gummi handschoenen aan, greep den ring en tilde het luik voorzichtig een eindje op, totdat hij met een kniptang den geleidingsdraad kon doorsnijden, waarop hij het luik geheel opende.

De drie mannen keken in een donkere ruimte.

Zij zagen het bovineinde van een ladder, die tegen het luik was aangezet.

Schemerig waren daar beneden eenige laken en kleedingstukken te zien, die over touwen te drogen hingen.

Raffles keek nog eens om zich heen en zeide toen glimlachend, op twee hooge staken wijzend, die op een veertigtal meters van elkander verwijderd stonden en door een drietal koperdraden met elkander in verbinding stonden:

— Zij zijn modern ingericht, zooals het behoort! Een radiografisch ontvangstation! En nu naar beneden, vrienden en tracht zoo weinig mogelijk leven te maken!

— Mag ik vragen, Mylord, waarom wij maar

niet aanstonds een half dozijn flinke politie-agenten hebben meegenomen, om dien schurk hier beneden van zijn bed te lichten? vroeg Henderson, terwijl hij zich gereed maakte, het eerst langs de ladder omlaag te dalen.

— Op die vraag heb ik heel wat antwoorden gereed, vriend Henderson! antwoordde Raffles glimlachend. Laat het je voorloopig voldoende zijn, dat het mij heel moeilijk zou vallen, het leven van Hooker te redden, als ik nu aanstonds de politie te hulp riep! Dat kan later komen!

— Goed zoo, Mylord — wat in het vat is, verzuurt niet! hernam Henderson en hij begon de ladder af te dalen.

Raffles en Brand volgden hem en de laatste liet behoedzaam het luik weder in de sponning neer.

De drie mannen stonden nu op een grooten droogzolder, waar het zoo volkomen donker was, als het op een zolder met slechts een enkel klein raam maar zijn kan.

Raffles was dan ook wel verplicht een oogenblik zijn zaklantaarn te doen ontgloeien, teneinde de trap naar beneden te kunnen vinden.

In het huis was alles zoo volkomen stil, dat de mannen elkanders zachte ademhaling konden hooren en het knagen van een paar muizen achter het houten beschot.

Het zaklampje verspreidde een zwak, getemperd licht en in een hoek van den zolder vonden de drie mannen de trap, die naar beneden voerde.

En de tocht naar omlaag begon, zonder dat de indringers zich ergens ophielden, tot aan de eerste verdieping van het huis, waar Raffles de werkkamer van Macfarlan vermoedde.

Zij hadden zoo voorzichtig mogelijk geloopt, want een man, die zijn zolderluik electrisch laadde, mocht zeker wel in staat worden geacht, nog andere voorzorgsmaatregelen tegen ongewenscht bezoek te nemen!

Maar er deed zich volstrekt niets bijzonders voor, tot Raffles stilhield voor een hooge deur, ongeveer in het midden van een breede gang en behoedzaam het licht van zijn zaklantaarn langs de reet liet glijden.

Hij hield het licht een oogenblik op dezelfde plek gevestigd, keek wat nauwkeuriger toe en bromde toen nauwelijks hoorbaar:

— Ik geloof dat ik daar den draad van een alarmsein vind!

Hij zocht even in zijn tasch met gereedschappen, nam er een uiterst fijn metaalzaagje uit, zoo dun als een blad papier, bracht dit tusschen de deurreet en zaagde den alarmdraad door,

Het duurde nauwelijks eenige minuten.

De deur was op slot, maar dat mocht voor Raffles volstrekt geen bezwaar worden genoemd en met behulp van een paar fijne loopers, wist hij de deur spoedig genoeg te openen.

Op het oogenblik dat hij wilde binnentreden, legde Brand zijn hand op den arm van den Gentleman-Inbreker en fluisterde zachtjes:

— Vindt je het niet gevaarlijk, op deze wijze te verraden dat hier een nachtelijk bezoek is geweest?

— Wat komt het er op aan? zeide Raffles schouderophalend. Wij nemen eenvoudig eenige kostbare zaken mee en Macfarlan zal aan een gewonen inbraak denken!

Hij duwde de deur open, trad binnen en stond nu in een fraai gemeubelde werkkamer, zoo weelderig, dat het wel duidelijk viel te bespeuren dat er in dat vertrek niet zoo heel druk gewerkt werd!

De schrijftafel was in volmaakte orde, alle papieren en boeken lagen keurig gerangschikt, het laken op het schrijfblad vertoonde niet het minste spatje, de marmeren inktkoker scheen slechts zeer zelden gebruikt te worden.

Volgens zijn gewoonte trad Raffles allereerst na zijn lamp weder gedoofd te hebben, op de ramen toe, trok voorzichtig de gordijnen dicht, ontstak het electriche licht en vergewischte er zich van, of het vertrek soms nog andere uitgangen had.

Inderdaad had de kamer nog twee deuren, waarvan er een naar een rooksalon, de tweede naar een soort ontvangkamer bleek te voeren, en beiden waren met de grootste weelde gemeubeld.

Deze twee zijvertrekken kwamen op hun beurt ieder met een deur weder op de breede gang uit.

Na een en ander te hebben opgenomen, trad Raffles haastig op het schrijfbureau toe en in een oogwenk had hij alle laden geopend.

Het was een bij uitstek modern meubel en naar geheime bergplaatsen behoefde hij zeker niet te zoeken.

Haastig doorliep hij verschillende papieren,

van te voren overtuigd dat hij in de gemakkelijk te openen laden van deze schrijftafel zeker geen compromitteerende papieren zou vinden.

Het waren rekeningen, briefjes van vrienden en ook van vriendinnen, uitnoodigingen en andere papieren, welke men pleegt te vinden in de schrijftafel van een nog niet veertigjarigen man, die het leven van den vroolijken kant opvat, ongetrouwd en rijk is.

Maar geen enkele regel, die tegen hem kon getuigen!

Toen kreeg Raffles de kleine brandkast in het oog, die in een hoek van het vertrek stond, maar dit meubel liet hij voorloopig met rust, want ook daarin zou Macfarlan zeker geen papieren bewaren, die gevaarlijk voor hem zouden kunnen worden.

Hij moest er immers rekening mee houden, dat de politie, wanneer hij eenmaal verdacht werd, allereerst die kast zou laten openen en ze zou doorzoeken.

Neen, er moesten in dit huis geheime bergplaatsen zijn, waar hij zijn paperassen bewaarde, die betrekking hadden op zijn lidmaatschap van de bende van het Kwade Oog.

De blikken van Raffles vlogen door het vertrek en het was alsof hij de wanden met die blikken trachtte te doorboren!

Zouden zij misschien een of ander geheime bergplaats bevatten?

Zou die fraaie mahoniehouten lambrizeering wellicht hier en daar onderbroken worden — een uitstekend verborgen deurtje bevatten.

Raffles wenkte Henderson en Brand bij zich en zeide op gedempten toon:

— Onderzoek nauwkeurig de naden tusschen de smalle plankjes, waaruit die lambrizeering bestaat! Neem ieder een kant van het vertrek. Ik zal den vloer onderzoeken!

Dadelijk was iedereen in zijn arbeid verdiept.

Met de dunne lemmetten van hun zakmessen onderzochten Henderson en Brand nauwkeurig den naad tusschen iedere beide planken, terwijl Raffles op den parketvloer knielde en dien met de grootste zorgvuldigheid begon te onderzoeken.

Het was een langdradig werk, maar Raffles had het geduld van een kat en hij was nu eenmaal hier gekomen, om de geheimen van Macfarlan te leeren kennen.

En hij zou ze kennen, al zou het uren moeten duren!

Terwijl hij zoo over den grond voortkroop, ruggelings, stootte hij zijn voet even tegen een eigenaardig gevormd tafeltje, dat er uitzag als piedestal, met een enkelen, gedraaiden poot van bijna een decimeter in doorsnede en een rond blad, een zeer fraai meubel, waarschijnlijk uit Indië afkomstig.

Raffles keek snel om, zag het tafeltje wankelen en op het punt, om te vallen, maar hij wist het nog juist te grijpen, vóór het met een dofven smak op den parketvloer zou zijn gevallen.

Brand had reeds een vlugge beweging naar zijn revolverzak gemaakt, maar Raffles stelde hem met een gebaar gerust en wilde het tafeltje weder op zijn plaats terugzetten, toen hij zich verbeeldde, dat het blad een weinig bewoog.

Waarschijnlijk had hij in zijn haast het tafeltje eenigszins te hardhandig aangegrepen!

Toen hij het blad weder vast wilde draaien, kwam hij echter tot de verrassende ontdekking, dat het niet het blad, maar de helft van den poot was, die draaide!

Hij keek wat nauwkeuriger toe en zag nu pas een zeer fijne naad halverwege den gedraaiden poot.

Hij greep het blad en draaide de bovenste helft van het tafeltje geheel los, terwijl Brand en Henderson nieuwsgierig naderbij kwamen.

En zoo fijn was de schroefdraad, zoo uitnemend was het meubel vervaardigd, dat er van de afscheiding zelfs bij helder daglicht geen spoor viel te bemerken!

Raffles had de bovenste helft van den poot met het blad naast zich neergelegd, stak zijn hand in de holte van de benedènhelft en haalde er met een tevreden gezicht eenige papieren uit, die hij dadelijk aan een onderzoek begon te onderwerpen.

Een er van was in geheimschrift vervat, met allerlei zonderlinge teekens en Raffles duwde het Brand in de handen, met het zacht gefluisterde bevel:

— Nauwkeurig overschrijven!

Terwijl Brand aan de opdracht ging voldoen, doorlas Raffles vlug de andere papieren en ten slotte vond hij een soort plattegrond, dien hij met de grootste aandacht bekeek, om daarop

snel naar het bureau te treden en de schets vlug en met groote nauwkeurigheid na te teekenen.

Vervolgens trok een kort briefje zijn aandacht — het was een epistel van Larke, aan Macfarlan gericht en waarschijnlijk van vroegeren datum dan den brief, dien Raffles hem in den trein had ontnomen.

Maar dit alles zonk, wat belangrijkheid betreft, in het niet, naast een zeer kort briefje, met een fijne hand geschreven en dat slechts de woorden bevatte:

H. komt morgen. Zorg voor de ontvangst. F.K.

Het briefje droeg volstrekt geen datum, maar het kon onmogelijk zeer oud zijn, want het vertoondé nog een zeer scherpe vouw en het papier was vlekkeloos en zonder een scheurtje.

Raffles twijfelde er geen oogenblik aan, of die H. was Hooker!

Maar wat beteekende, dat alles voor zijn ontvangst in orde moest worden gebracht?

Was het een ontvangst, als men iemand aanstonds verder vervoerde?

Kon het mogelijk zijn, dat Hooker zich nog altijd in dit huis bevond?

Raffles stond een oogenblik zeer verrast naar het brief te staren en mompelde toen voor zich heen:

— Zoo iets is toch bijna onmogelijk! Men verbergt toch geen man in een huis als dit, met verschillende vreemde bewoners, die toch ooren en oogen hebben! Maar — als de plattegrond dien ik zooveen vond, betrekking heeft op dit huis, dan zijn er misschien wel geheime schuilplaatsen, waarin men gemakkelijk iemand kan verbergen, zonder vrees te moeten koesteren, dat zijn schreeuwen, zijn bonzen op de deur, in het huis zal worden gehoord!

Hij keek nogmaals naar den plattegrond en zeide toen op zacht fluisterenden toon:

— Wij moeten ons dadelijk zekerheid trachten te verschaffen! Het komt mij voor dat dit huis — tenminste wanneer deze plattegrond er werkelijk toebehoort en dat zou mij niets verwonderen — door middel van een onderaardsche gang, een tunnel of iets dergelijks, in verbinding staat met een huis in de 5de Avenue! Hier is duidelijk de 40ste straat aangegeven, met een gedeelte van een blok huizen er bij en deze getallen geven zeker de diepte aan, waarop die gang zich onder den

grond bevindt. Ben je klaar, Brand, dan gaan wij onmiddellijk naar beneden!

De jonge man had zijn taak juist beëindigd en Raffles deed alle papieren nu weder in de geheime bergplaats, schroefde de bovenste helft van het tafeltje op de onderste vast, zette het op zijn plaats en wischte zooveel mogelijk alle sporen weg van zijn verblijf.

Toen gingen de drie mannen haastig het vertrek uit, sloten de deur en daalden de trap af, tot zij de breede gang hadden bereikt, die langs eenige kantoorlokalen liep.

De deuren hadden bijna allen glazen vensters en men kon dus gemakkelijk naar binnen zien.

Het was evenwel duidelijk, dat men althans daar Hooker nergens behoefde te zoeken!

Raffles begon nogmaals bij het gedempte licht van zijn lantaarn den plattegrond te bestudeeren en ten slotte fluisterde hij opgewonden:

— Als hij hier is — dan moet hij onder den grond zijn! Het kan niet anders! Als wij het begin van die onderaardsche gang maar wisten te vinden, dan zouden wij zeker ook het geheime vertrek wel ontdekken!

Hij bekeek aandachtig de wanden van de gang en deed toen eenige stappen in een dwarsgang, uitlopend op een deur van stevig maaksel — dat was de zijdeur van het huis, die uitkwam in de doorrit.

Na nogmaals een blik te hebben geslagen op het schetsje, zeide hij zacht:

— De tunnel loopt blijkbaar onder de poort door en eindigt ongeveer op de plek, waar wij nu staan. Laat ons zoeken en beschouw zeer zorgvuldig de tegels van den vloer zoowel als van den muur! Je ziet dat zij en relief bewerkt zijn, met grillige figuren en misschien is er ergens een drukknop of iets van dien aard, die ons het geheim openbaart.

Onmiddellijk begonnen de drie mannen hun onderzoek en na bijna een half uur ingespannen te hebben gezocht, ontdekte Brand in het midden van een bewerkelijken krul een soort stiftje, van dezelfde steensoort als waarvan de tegels waren gemaakt, dat bij aanraking bewoog.

En voor hij dit nog goed begreep, sprong eensklaps een van de tegels een weinig in den muur, schoof terzijde en ontblootte een drietal ivoren knoppen, met A, B, en C, gemerkt.

Op goed geluk trok Raffles dadelijk aan den middelsten knop en het toeval was hem gunstig, want een geheel gedeelte van den muur, vlak bij de plek waar de dwarsgang uitliep in de hoofd-gang, draaide geruischloos om een onzichtbare as en voor de mannen gaapte nu een opening in den muur van een meter hoogte en 80 centimeter breedte.

En zoo voortreffelijk sloten de tegels van de deur tegen de overige aan, dat niemand de kier had kunnen ontdekken.

Uit de opening drong een mufte lucht naar boven en toen Raffles het heldere licht van zijn op volle kracht brandende lantaarn naar binnen liet schijnen, ontwaarde hij een steenen trap, die diep naar beneden voerde en die Raffles en Brand begonnen af te dalen, terwijl Henderson last kreeg, bij de opening op post te blijven staan — want niemand wist immers of zij niet onverhoeds overvallen zouden kunnen worden.

De twee mannen moesten 33 treden afdalen en stonden toen op den bodem van een soort kelder, die wel wat op een grafgewelf leek, met zijn gotische bogen, zijn diepe nissen en zijn mufte, akelige lucht.

En toen zij goed luisterden, vernamen zij heel zwakjes in de onmiddellijke nabijheid een dof geluid, alsof iemand met twee vuisten op het paneel van een zware, goed gesloten deur hamerde.

Raffles richtte dadelijk het licht van zijn lantaarn in die richting en het licht spiegelde in het blank geschuurde, blijkbaar nieuwe, ijzeren beslag van een eikenhouten deur.

Beiden gingen er dadelijk op toe en Raffles schoof de zware grendels terug die bijna geen geluid maakten, daar zij overvloedig met olie waren ingesmeerd en opende het zware slot met zijn looper.

De deur ging open en bijna op hetzelfde oogenblik stortte zich een gedaante naar buiten, met een gedeelte van een verbrijzelden stoel in de hand, die zich op Raffles wierp en deze had nog juist den tijd om op zijde te springen, om den slag te kunnen ontgaan.

— Zacht wat! Zacht wat, mijnheer Hooker! riep hij. Ontvangt men op deze wijze de lieden die ons komen bevrijden?

Op het hooren van de hem vreemde stem liet Hooker den opgeheven stoel zakken en staarde

zeer verwonderd met zijn zwarte oogen naar de beide vreemdelingen.

Toen liet hij een soort drogen snik hooren en wankelde het vertrek weer binnen, waar hij was opgesloten geweest.

Het was daghelder verlicht door middel van electriciteit en gemeubeld met een verfijnde weelde, die zeer vreemd aandeed in dit onderaardsche vertrek.

Het had natuurlijk in het geheel geen vensters en de luchtversanding geschiedde door een kleinen rooster heel hoog tegen de zoldering, nauwelijks een hand breed en volkomen onbereikbaar.

Er stonden voortreffelijke spijzen op de keurig gedekte tafel, met een flesch wijn, fijn geslepen kelken, een zilveren couvert, een kostbare kristallen schaal met uitgezochte vruchten.

De schurken hadden hun gevangene zeker goed willen doen gevoelen wat hij, tegelijk met zijn leven, zou verliezen, als zijn dochter hun bevel niet opvolgde.

Zonder zijn naam te noemen, deelde Raffles den gevangen bankier in enkele woorden mede, wat hij ontdekt had en hoe hij hier was gekomen.

Hooker luisterde vol aandacht toe, maar riep toen ongeduldig:

— Laten wij dan toch spoedig maken, dat wij uit dit vervloekte hol weggkomen! Ik zal u rijk beloonen, daar kunt gij op rekenen!

— Ik heb er al op gerekend, mijnheer Hooker! zeide Raffles bedaard. Dergelijke zaken verricht ik zelden voor niets, als het mij geheel onbekende personen betreft!

— Laten wij dan gaan, ik verlang er naar, mijn dochter gerust te stellen — en dien schurk van

een Kingley op het schijnheilige gezicht te slaan!

— Ik zou u juist iets anders willen voorstellen, mijnheer Hooker! hernam Raffles rustig. Ik zou u willen verzoeken, nog dezen nacht en een gedeelte van morgen hier te blijven!

— Gij gekscheert? vroeg Hooker op een toon van ongeloof.

— Ik spreek integendeel in vollen ernst! Bedenk wat er gebeurt als gij nu vertrekt. De schurken vinden de kooi ledig, zij begrijpen dat hun toeleg mislukt is, zij verschijnen natuurlijk niet op de plek van de afspraak — en wij zouden hoogstens Macfarlan kunnen vangen, den eigenaar van dit huis, omdat het bewezen kan worden, dat hij u hier gevankelijk heeft vastgehouden! Maar de overigen zouden vrij uit gaan! Is dat geen zonde? Wilt gij dan niet helpen, minstens vier of vijf man van de bende onschadelijk te maken? Zeker, ik erken dat gij u daarbij aan gevaar bloot stelt — wanneer wij er bijvoorbeeld niet in zouden slagen, alle kerels gevangen te nemen. Een van hen zou bijvoorbeeld zijn makkers van het verraad op de hoogte kunnen brengen — en zij zouden u stellig doodden. Maar als wij nu eens een goed geladen revolver bij u achterlieten? Wat zegt gij daarvan?

Hooker behoefde niet lang na te denken.

Op zijn krachtig geteekend gelaat verscheen een uitdrukking van woeste wraakzucht en na eenige seconden zeide hij:

— Ik blijf hier! Ik wacht uw komst af — en als er een van de kerels mocht ontsnappen, wat ik natuurlijk niet hoop, dan zal ik mij weten te verdedigen. Geef mij die revolver!

Diplome d'honneur 1895
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk VII.

Raffles zegeviert.

Het was den volgenden dag half twee, toen een kleine, sierlijke auto voor twee personen tamelijk snel langs een van de breede straatwegen reed, die de groote zandvlakte bij Newark diagonaalsgewijze doorsnijdt.

Achter het stuurwiel zat Marjorie Hooker

en naast haar stond een tamelijk groot valies.

Zij bestuurde het sierlijke wagentje met vaste hand, een beetje bleeker dan gewoonlijk, maar vertrouwend op hetgeen de gewaande detective haar had medegedeeld.

Op de geheele eindelooze vlakte was geen

levende ziel te bespeuren — men kon zich even goed in de Sahara wanen.

Alles was hier dor en droog en nauwelijks vonden de karige struikjes in dezen zandigen bodem het noodige voor hun levensonderhoud.

De bandieten hadden de plek wel zeer goed gekozen, want op een paar honderd meter hoogte moest tot zelfs het kleinste voorwerp op deze gele vlakke spoedig in het oog vallen.

Het was zooals Marjorie gezegd had — zelfs geen konijn zou zich hier kunnen verbergen.

Het meisje stuurde de auto tot vlak bij de kruising, keek even om zich heen, bracht den wagen tot stilstand en stapte uit.

Zij raadpleegde haar horloge en zag dat het nog slechts vijf minuten voor tweeën was.

Toen richtte zij haar blikken naar den wolkeloozen hemel, waaraan een heerlijke lentezon straalde en na eenige oogenblikken had zij in het Noorden een kleine stip ontdekt, die snel grooter werd en zich binnen enkele minuten vertoonde als een groote tweedekker met slechts een enkele schroef, ingericht om zoowel op het water als het land te kunnen neerstrijken.

Het toestel geleeek op zijn minst vijf of zes personen te kunnen vervoeren.

Gelijk een havik cirkelde het een paar malen in een zeer grooten boog boven het midden van de grasvlakte, telkens lager dalend en pas toen de inzittenden zich deugdelijk hadden overtuigd, dat zich vele mijlen in het rond niets anders bevond dan de kleine auto en het jonge meisje dat het geld kwam brengen op een paar passen daar vandaan, streek de vliegmaschine op nog geen tien meter afstand van de auto op de grasvlakte neder.

Terwijl de bestuurder, onherkenbaar in zijn vliegenierspak, zijn leeren kap en zijn bril, op zijn plaats bleef zitten en de schroef zeer zachtjes doordraaide, ten bewijze dat de motor niet was afgezet, sprongen vier mannen haastig van de vliegmaschine, na het deurtje van de ruime kajuit te hebben geopend en kwamen op het jonge meisje toe.

En bijna op hetzelfde oogenblik leek er wel iets als een aardbeving in het klein plaats te grijpen!

Vlak bij de kruising van beide wegen verhief de zandige bodem zich — een soort luik klapte

open, dat met zand en wat grasjes bedekt was geweest en zelfs op een meter afstand niet te onderscheiden van de omgeving — en zes mannen sprongen te voorschijn, waarvan er drie waren gekleed in uniform van politie-inspecteur.

Dat was dus het geheimzinnige werk geweest, waaraan Raffles en zijn beide vrienden eenige nachten gewijd hadden!

Zij hadden, begunstigd door de duisternis, een groot gat in den bodem uitgegraven, versterkt met planken en daaroverheen een luik gelegd en omstreeks half twee waren zij in die tamelijk benauwde schuilplaats gekropen, na op het laatste oogenblik eenige politiebeambten te hebben gewaarschuwd en van hun voornemen in kennis te hebben gesteld.

Het moet gezegd worden dat de inspecteur, die de kleine onderneming zou leiden, wel eenigszins verwonderd was over de mededeelingen van dezen geheimzinnigen helper, die daar zoo plotseling uit de lucht kwam vallen — en misschien wel wat wantrouwend ook!

Maar hij had geen Amerikaan en geen ware politieman moeten zijn, als hij deze kans niet met beide handen had aangegrepen!

Men was hier met een politie-auto gekomen, die onmiddellijk weer was weggereden en de uitwerking van deze zoo eenvoudige list was verrassend!

De volkomen overblufte bandieten, in een oogwenk omsingeld, trachtten zich nog te verdedigen, maar een paar slagen met de geweldige, bloote vuist van Henderson en een paar tikken met den gummi knuppel, een vreeselijk wapen in een geoefende hand, hadden den strijd spoedig beslecht.

Maar alles was toch nog niet gedaan, want in de vliegmaschine waren een paar mannen achtergebleven, die spoedig genoeg zagen, wat er gaande was en dadelijk hunne revolvers trokken, waarmee zij de politiemannen begonnen te beschieten.

Een der inspecteurs werd vrij ernstig aan den rechterarm gewond en in allerijl werd dekking gezocht achter de kleine auto, terwijl de gevangenen werden meegesleurd, daar er slechts één in staat was zijn eigen beenen te gebruiken.

De inspecteurs, met Mauser-pistolen bewapend, lieten zich niet onbetuigd en vuurden tusschen

de wielen van de auto door uit alle macht op de vliegmaschine en op de twee mannen, die zich in de kajuit verdekt hadden opgesteld achter de kleine ronde ruitjes.

Zij waren daar echter al heel slecht beschut, want de geblindeerde kogels gingen door de dunne houten wanden alsof het papier was en na slechts weinige seconden verkondigde een doordringende kreet dat een der bandieten getroffen was.

Op dat oogenblik vond de bestuurder blijkbaar dat er aan de eer was voldaan.

Hij zette zijn motor weder aan, de schroef begon sneller te draaien en langzaam rolde het toestel over de grasvlakte!

— Zij mogen niet ontkomen! schreeuwde Brand opgewonden. Denk aan Hooker!

Die uitroep was voor de politiemannen tamelijk duister, maar het werd hun al spoedig helder, toen Raffles hun in een paar woorden den toestand had uiteengezet.

Tegelijk mikten de drie inspecteurs op den bestuurder en dat zij hem misten was hun te vergeven, want er was van den man niets anders te zien dan een heel klein gedeelte van zijn hoofd — de rest was beschermd door het metalen geraamte van zijn bestuurszetel.

En reeds waren de wielen vrij van den grond!

Met een schreeuw van teleurstelling bleven de politiemannen doorschieten op de vliegmaschine, ofschoon zij in hun hart overtuigd waren, dat zij hun kruit verspilden, want het vliegtuig bevond zich reeds op een hoogte van meer dan zestig meter.

En toch trof de laatste kogel die werd afgevuurd, nog maar al te goed doel!

Hij was bestemd voor den bestuurder, maar hij trof den laatsten bandiet, die nog in de kajuit was achtergebleven en hoonend in de smalle deuropening stond, de vuist dreigend naar den zegevierenden vijand daar beneden uitgestrekt.

De man slaakte een rauwen kreet, liet de stijlen van het smalle deurtje los... en zijn lichaam, herhaaldelijk om zijn lengteas zwaaiend, viel van een hoogte van meer dan honderd meter te pletter op de zandvlakte...

De vliegmaschine was buiten gevaar!

— En zij hadden een draadloze installatie aan boord! schreeuwde Raffles opgewonden.

Inspecteur, doe met die gevangenen wat gij wilt! Wij moeten dadelijk naar het huis van Macfarlan! Miss Hooker — wij zullen van uw eigen auto gebruik maken, tot wij onzen renwagen weer hebben, die heel wat harder loopt! Inspecteur, deze man is Larke! Gij zult hem nog wel kennen! En deze jonge man met zijn zachte vrouwelijke trekken is denkelijk de onbekende schoone van mijnheer Hooker! Kom mede, Miss — wij hebben geen tijd te verliezen! Inspecteur, wij zullen u dadelijk uw politieauto zenden!

En terwijl Henderson achter bleef, omdat er voor hem geen plaats zou zijn, sprongen Raffles, Brand en Marjorie in den kleinen wagen, waarbij Brand op de treeplank bleef staan.

Raffles stuurde en zoo vlug het wagentje maar wilde loopen, snelde het naar den rand van de grasvlakte, waar Raffles zijn eigen renwagen terugvond, dichtbij de wachtende politieauto.

Twee mannen nam hij met zich mede en de anderen reden met de zware, grijze auto zoo snel mogelijk naar de plek, waar de inspecteurs met hunne gevangenen wachtten.

Raffles had dezen renwagen nog pas denzelfden dag gehoord, maar hij liet het voertuig niettemin zoo hard loopen als het maar wilde en dat was ongeveer 70 mijlen per uur!

Soms stak een verkeersagent de hand op, maar dan schreeuwde een der agenten in den renwagen hem iets toe en dan was de weg weer vrij.

Maar — de draadloze telegrafie is nog altijd heel wat sneller dan de snelste auto, dat wist Raffles maar al te goed!

De bandiet die het vliegtuig bestuurde en die natuurlijk zijn instructies had gekregen, zou onmiddellijk een afgesproken signaal sturen naar de aanvoerders van de bende en als hij het Kwade Oog nog goed kende, dan zou Hooker den langsten tijd geleefd hebben, zoodra Macfarlan op zijn beurt op de hoogte was gebracht van wat er was geschied!

Weliswaar bleef er nog een kleine kans dat Macfarlan, in wiens huis Hooker gevangen zat, zich nog wel eens tweemaal zou bedenken, alvorens tot een moord over te gaan, die hem in den electrischen stoel kon brengen!

Er was dien nacht slechts heel weinig door Raffles meegenomen — een paar duizend dollars

in het schrijfbureau gevonden en als Macfarlan niet al te dom was, moest hij wel begrijpen, tenminste wanneer hij het bericht van het hoofdbestuur had gekregen, dat men de verblijfplaats van zijn gevangene ontdekt had — al zou hij zich dan zeker niet zonder verbazing afvragen, waarom Hooker dan maar niet aanstonds vertrokken was!

Dit alles ging Raffles door het hoofd, toen hij met onnavolgbare behendigheid de snelle auto door de breede verkeerswegen van New-York joeg, naar het huis, waar de bankier thans zeker in groote ongerustheid den uitslag van het gewaagde plan afwachtte.

Hoe de zaken ook stonden — er moest haast gemaakt worden!

Raffles zorgde er wel voor, de auto niet te laten stilstaan voor het hoekhuis, door Macfarlan bewoond, maar eenige tientallen meters van den doorrit verwijderd.

Op zijn dringend verzoek bleef het jonge meisje achter het stuurwiel zitten, bleek en ontwaan en de twee agenten en Brand volgden hem op den voet en konden hem nauwelijks bijhouden, toen hij den doorrit binnenstormde.

Voor de zijdeur hield hij een oogenblik stil.

Zou hij hier durven aanschellen? Zou dat geen argwaan baren en de catastrofe verhaasten?

Toen bedacht hij iets anders.

— Wacht hier op mij, tot ik van binnen de deur voor u open! zeide hij kortaf. Ik zal eenvoudig de deur binnengaan, behoorend tot het kantoor van de firma, die een klein gedeelte van het huis gelijkvloers in huur heeft. Vandaar kan ik de gang bereiken!

Vliegensvlug liep hij den hoek om, ging de openstaande deur van het kantoor binnen en had spoedig een klerk op de hoogte gebracht, die hem met een verschrikt gebaar een andere deur wees, die op een smalle gang bleek uit te komen, die verderop voerde naar de hoofdgang.

Raffles ging snel, op zijn teenen loopend die gang in en toen hij bij de dwarsgang was gekomen, zag hij, dat de met tegels belegde, geheime deur op een kier stond!

Hij luisterde even en hoorde daar beneden voetstappen, die de trap schenen af te dalen.

Haastig ging hij verder en opende de buitendeur. Snel traden de agenten en Brand binnen.

— Loop zoo zachtjes mogelijk! beval Raffles op fluisterenden toon. Ik heb daar juist voetstappen gehoord, wij komen nog gelukkig bijtijds!

Op een ander tijdstip zouden de twee agenten zich zeker wel verwonderd hebben over de volkomen geruischlooze wijze, waarop de vreemde helper de buitendeur sloot, maar thans dachten zij aan andere zaken!

Hun zenuwen waren gespannen, nu zij voor de eerste maal den strijd gingen aanbinden met het „Kwade Oog”, op het oogenblik dat de bende opnieuw het hoofd had opgestoken.

Raffles ging vooraan en opende voorzichtig de tegeldeur iets verder.

Daar beneden was een zwak schijnsel merkbaar, dat echter dadelijk daarop wegstierf.

— Kom vlug mede! beval Raffles.

Hij had zijn revolver gegrepen en begon moedig de steenen trap af te dalen, ofschoon hij nu in het volle gezicht was van den man of van de mannen, die zich daar beneden in de kelderruimte bevonden.

Maar hij liep zoo zacht, dat zij hem zeker onmogelijk zouden kunnen hooren.

Achter hem volgden de beide agenten en Brand sloot den stoet, eveneens met zijn revolver bewapend.

En juist toen Raffles halverwege de trap was, werd het daar beneden volkomen duister, nadat het zwakke geluid had geklonken van de grindels die worden teruggeschoven, gevolgd door het omdraaien van een zwaren sleutel.

En Raffles tastte nog haastig naar zijn zaklantaarn, toen er snel achter elkaar twee korte knallen klonken, onmiddellijk gevolgd door een doordringenden gil.

Toen werd er daar beneden een gesmoorde vloek geuit en haastige voetstappen naderden den voet van de trap.

Maar reeds had Raffles op den knop van zijn lantaarn gedrukt en het heldere licht viel op den man, die daar kwam aansnellen, blootshoofds en met bleek gelaat en verblindde hem, zoodat hij besluiteloos bleef staan.

— Handen op en dan geen beweging meer, of ik schiet je neer! klonk donderend de stem van Raffles, terwijl hij de trap afsprong, in de eene hand zijn revolver in de andere de krachtige elektrische lantaarn en op den man toeging.

Het was Bernard Macfarlan, bleek, met verwilderden blik en een uitdrukking van doodelijken haat en woede in zijn lichtgrijze oogen.

In een oogwenk waren de agenten Raffles gevolgd en zij boeiden den man, die het knarse-tandend toeliet.

Maar reeds waren Raffles en Brand de weelderig gemeubelde gevangenis binnengetreden en hadden daar opnieuw licht gemaakt.

Ongeveer midden in het vertrek stond Hooker, die zijn jas had uitgetrokken en bezig was met een zakdoek een hevig bloedende wonde in den arm dicht te houden.

Hij had de tanden oopen geklemd, maar scheen voor het overige kalm te zijn.

Vlak bij de deur lag, voorover, het lichaam van een man met grijs haar, een grijzen puntbaard en een bril met groote, ronde glazen op.

Raffles kende dien man niet.

Hij wentelde hem om en liet een zachten kreet hooren.

Uit de linkerborst vloeide onophoudelijk een stroompje bloed, dat het prachtige smyrna tapijt rood kleurde.

— Heb ik hem geraakt? vroeg Hooker koelbloedig.

— Midden in het hart! antwoordde Raffles lakoniek. Maar gij behoeft u er niet veel van aan te trekken — Macfarlan en deze man kwamen hier om u te vermoorden! Gij hebt slechts in wettige zelfverdediging gehandeld!

Hij had zich gebukt, bekeek het gelaat van den man wat nauwkeuriger en met een plotselinge beweging rukte hij de grijze pruik en baard af, tegelijk met den gouden bril.

Hooker, die een paar stappen naderbij was gekomen, bleek van bloedverlies, slaakte een kreet van ontzetting, toen hij het gelaat van den man herkende.

Het was Fred Kingley, de man die met zijn dochter in het huwelijk zou zijn getreden!

Het overige speelde zich snel af.

Hooker werd door een van de agenten vlug verbonden en naar buiten geleid, naar den renwagen, waar zijn dochter hem snikkend in de armen sloot.

Er werd een huurauto geroepen en Brand geleidde den bevrijden bankier naar zijn huis, waar een kwartier later de oude huisdokter Brunt verscheen.

Macfarlan werd gevankelijk weggevoerd en een uur later kwamen ook de gevangen bandieten in het sombere gevangenisgebouw aan.

Twee hunner bleken bij den strijd gedood te zijn, een derde was zwaar gewond.

Van den bestuurder, noch van de vliegmachine vond men echter een spoor terug.

Wat de geheime papieren betreft, welke Raffles in het tafeltje met den gedraaiden poot had gevonden — daarvan verried hij niets aan de politie en hij nam zich voor, ze te gelegener tijd te gebruiken.

In ieder geval mocht hij er trotsch op zijn, dat hij den eersten grooten slag, tegen de bende van het Kwade Oog ondernomen, zegevierend had gewonnen!

Wat zijn loon betreft — Hooker bleek zijn leven op prijs te stellen, want hij stelde nog dienzelfden dag den gewaanden detective een bedrag van 20.000 dollar ter hand, waarvan Raffles de helft dadelijk besteedde voor een gift aan een van die noodlijdende instellingen van liefdadigheid te Londen, welke van tijd tot tijd verblijd werden met giften van een geheimzinnigen schenker, die steeds achter de coulissen bleef.

En al had de New-Yorksche politie gaarne eens willen weten, wie eigenlijk de vreemde helper was geweest, zij slaagde er niet in — het was alsof Raffles en zijn twee even geheimzinnige metgezellen in het niet waren opgelost!

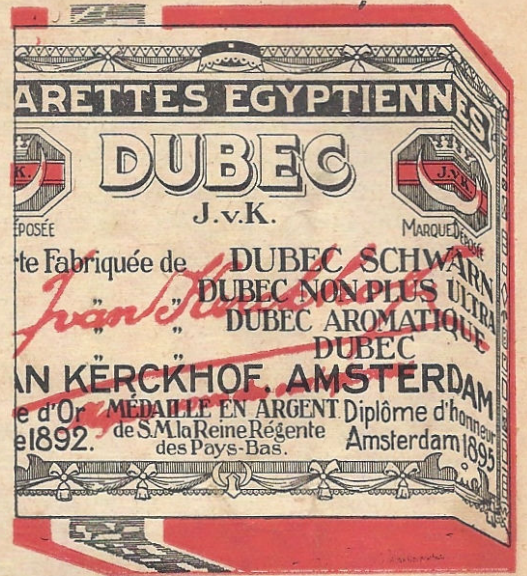
De volgende aflevering (No. 484) bevat:

DE STILLE DOOD.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare ECHT TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.